

GALEB

6

1978-79

**LETNIK XXV.
MAREC 1979
ŠTEVILKA 6**

Mesečnik (8 številk)

Izdaja:

Založništvo
tržaškega
tiska, Trst

Glavni in odgovorni urednik:
Lojze Abram

Uredništvo in uprava:
**UI. G. Amendola 12
34134 Trst - Tel. 415534**

Tisk:
Graphart, Trst - Tel. 772151

Naslovna stran:
Andrej Pieri, 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN

Posamezna številka:
700 lir

Letna naročnina:
4.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod štev. 158 od 3.5.1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Un. Stampa Periodica Italiana)

VSEBINA

Angelo Cerkvenik: Zgode in nezgode šarplaninskega ovčarja Šara	161
Franci Lakovič: Aprilska	165
Danilo Gorinšek: Vesna	166
Franci Lakovič: Pomladna izštevanka .	166
Vojan T. Arhar: Ptičja šola	167
Nada Kraigher: Iz moje tržaške mape	168
Valentin Polanšek: Botri	171
Vlado Firm: Osel Riko	172
Ludovika Kalan: Začarani osliček .	174
Stana Vinšek: Sraka se krega	175
Zanimivosti	176
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Kako se Minka igra; Koliko je ura	177
Še dva natečaja	178
Zapojmo veselo: Radovan Gobec: Le- po je v naši domovini	179
Utrinki iz sedanjosti: Lojze Abram: Sodobne razsežnosti tovarne »Elan«	180
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Pravljice in koristno delo	182
Veselo v planine: Dušan Jelinčič: Prvi spomladanski izlet	183
Sport: Lojze Abram: Planica 79	184
Ivan Furlanič - Mario Šušteršič: Gi- banje v naravi	185
Stana Vinšek: Zajček	185
Šolarji pišejo	186
Urednikova beležnica	189
Za bistre glave	191
Za spretne roke: Vera Poljšak: Sestav- ljenka	3. stran platnic
Ilustracije za 6. številko Galeba so naredili: Marjanca Jemec-Božič (str. 163, 167); Eva Fornazarič (str. 166); Robert Hlavaty (str. 174); Leon Koporc (str. 175); Božo Kos (str. 165, 172, 173); Jasna Merku (str. 185); Jelka Reichman (str. 166, 169, 170); Magda Tavčar (str. 171, 177, 3. plat.).	
Priloga I.: Miroslav Košuta: Abecerime, ilu- stracije: Klavdij Palčič (P, R, S). Ljudska: Marec; Alojz Gradnik: Krt orač; Dva pre- govora.	
Priloga II.: Gorica, mesto zelenja - besedilo in slike: Slavko Rebec. Sadno drevje pri nas - besedilo: Evgen Dobrila, slike Lojze Abram.	

Angelo Cerkvenik

Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

ZGODE in NEZGODE šarplaninskega ovčarja ŠARA

Pomoč bratom v nevolji

V okraju se je pojavila pasja steklina. Okrajno glavarstvo je razglasilo pasji kontumac. Vsem psom so morali natakniti nagobčnike ali pa so jih morali lastniki voditi na vrviči. Če je konjač na cesti ali kjerkoli na prostem zalotil psa brez nagobčnika ali brez spremstva, ga je z lasom ujel, ga strpal v voz, podoben velikemu podolgovatemu lesenu zaboju, ki je imel zadaj z lesenim zapahom dobro zaprta vrata. Konjač je vrata odpiral tako, da je zapah, ki je bil na desni vratnici pritrjen z močnim vjakom, zavrtel navzgor, za spoznanje odškrnil desno vratnico ter psa, ujetega z lasom, porinil v zabol k drugim ujetim sotrinom. Psi so z nazarenskim laježem zganjali peklenški hrup. Konjač se je s črno pobaranim zaboljem, ki sta ga vlekla dva krepka konja, nepričakovano pojavil zdaj tu, zdaj tam, nalovil po 20 do 30 psov in jih odpeljal v svoj hlev, kjer so ujetniki čakali, da so jih prišli odkupit njihovi gospodarji, ki so morali plačati ne ravno majhno kazensko pristojbino in za nameček še precéj zasoljeno preživnino. Če se ni v nekem določenem roku za psa nihče pozanimal, ga je konjač usmrtil, kakšnega lepega psa pa tudi prodal.

V tistih časih ni še bilo obveznega cepljenja psov proti steklini, pa-

metni gospodarji pa so se sami pozanimali za precéj drago cepivo in so dali svoje pse cepiti. Golobič in okrajni živinodravnik dr. Vinko Godina, ki je bil velik občudovalec Vučka, Šare in zlasti Šara, za katerega mu je srce kar gorelo, sta opozorila Videta, da bi bilo dobro Šara cepiti. Golobič in Vide sta dala vsako leto v februarju ali marcu cepiti svoje pse, Golobič tudi lovske pse, ki jih je gojil za prodajo.

V razdobju pasjega kontumaca niso puščali Šara samega na cesto in ga niso nikamor pošiljali samega, z Lucijo pa je vsak dan razvažal mleko in jajca po vasi in tudi k zdravniku, ki je prebival na zahodni strani vasi, na samem. Šaro se je semterja potepel, ne da bi bil prosil Vide-ja ali Lucijo za dovoljenje. Tako jo je nekega dne okrog poldneva potegnil v vas. Povasovati je hotel pri nadučiteljevi istrski ovčarki, ki je domovala onkraj vasi in ki mu je močno ugajala. V vasi ga je zalotil konjač, ki se je prav tisti dan popolnoma nepričakovano pojavil v Veli Gorici ter polovil že kakšnih dvajset psov. Ti so sredi vasi v črni rakvi tulili, kakor da jih je obsedel sam satan.

Konjač je zagledal brezbrizno po-
hajkujočega velikega kosmatinca,
zagnal nanj laso in mu skušal

zadrgniti zanko okrog vratu, ni pa računal na Šarovo moč. Šaro je strelovito z lasom potegnil konjača, ki je bil sicer krepak možakar, pravi hrust, za seboj in ga silovito povlekel. Presenečeni človek se je spotaknil ob kamen, ki je štrlel iz tal, in telebnil, kakor je bil dolg in širok, na tla, z nosom podrsal po ostrem kamenju, si do krvi odrgnil nos, brado in dlan desne roke, spustil laso iz desne roke, katere členke si je odrgnil do kosti. Šaro je z lasom okrog vratu odvihral kakor strela in se skril za neko hišo. Dobro se je zavedal, da jo je konjaču poštено zagedel, zagedel sovražniku, ki ga je pravkar spoznal, sovražniku, ki mu petelin ne seže niti do gležnja. Šarov ostri voh si je konjača za vse večne čase neizbrisno zapisal v smrček. Vsa vas je smrdela po sovragu! Nikdar več mu ne bo prišel v bližino! je sklenil Šaro. Zavohal ga bo že daleč. Ko bi se le mogel znenbiti te salamenske zanke! Stresal je z glavo. Nazadnje je doumel, da ne bo s stresanjem glave nič opravil. Usedel se je in si skušal pomagati z zadnjima tacama. Uspelo mu je zanko zrahljati, nikakor pa je ni mogel spraviti čez glavo. Tedaj je nepričakovano stopila k njemu drobna deklica in mu pomagala. Rešila ga je nadležne zanke. Punčka je Šara dobro poznala. Videvala ga je skoraj vsak dan, ko je vlekel voziček z mlekom, srečala ga je tudi že v trgovini.

»Ubogi moj Šaro, hudobni mož te je hotel ugrabiti, pa si je odrgnil debeli nos!« se je dobrohotno zasmajala. »Pošteno si ga zdela! Zapomnil si bo. Paziti moraš, da ti ne bo jutri ali pojutrišnjem povrnil milo za draogo! Tole zanko mu bova vzela.«

Pobrala je zanko in jo vrgla čez plot v bližnji vrt.

Konjač se je medtem pobral in se napotil v lekarno. Zaprosil je lekar-

narja, naj mu razkuži in obveže rane, zlasti desno roko, katere členki so mu bili odrgnjeni prav do kosti.

Šaro je hvaležno pogledal svojo rešiteljico in ji v znamenje hvaležnosti polizal roko. Deklica ga je pobožala po glavi in se pritisnila k njemu.

Kako rada bi imela takšnega kuža! Na rokah bi ga nosila!

»Prijatelja bova, Šaro, ali ne?!«

Šaro jo je razumel in ji še enkrat polizal roko. Nato ga je vznemirilo lajanje ujetih psov. Voz z ujetniki je stal pred cerkvijo. Ob vozu ni bilo nikogar. Šaro je pohitel k vozu in ga ovohaval. Deklica je šla za njim in ga opazovala. Kaj bo napravil? V glavo ji je shinila misel, da bi bilo dobro uječe trpine izpustiti. Bila pa je premajhna, da bi lahko z ročico segla tako visoko, da bi zavrtela in dovolj visoko dvignila zapah.

Malce je privzdignila zapah, vendar ne zadosti, da bi se lahko odprli vratnici.

»Šaro, ti si velik. Stopi na zadnji taci in zavrti ter dvigni zapah, takole, glej takole!«

Šaro jo je skušal razumeti. Vedel je, da ga nagovarja, naj izpusti nesrečne ujetne brate, ni pa mogel dojeti, kako naj to napravi. Vsa vrata je odpiral tako, da je kljuko pritisnil navzdol. Poskušal je, pritiskal je zapah navzdol. Zapah se ni premaknil.

»Na takoj, Šaro, navzgor ga moraš zavrteti, navzgor, takole!« mu je dopovedovala in malce privzdignila zapah. Prijela ga je za prednjo taco in z njo za spoznanje privzdignila zapah. »Vidiš, takole!«

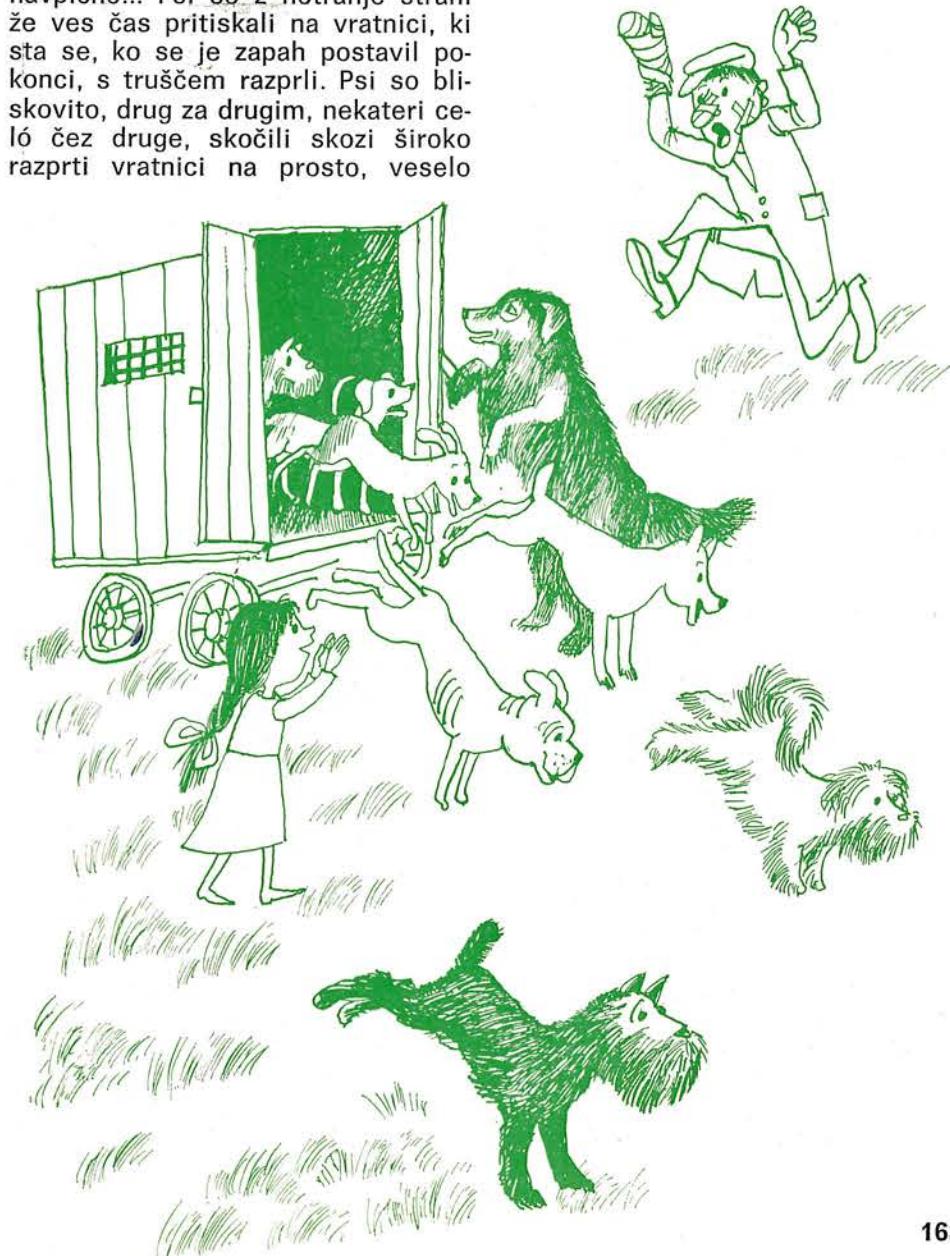
Šaro je doumel, kako je treba ravnavati, tedajci pa je zavohal konjača, ki je prihajal iz lekarne. Konjač je opazil, da se Šaro in deklica motovilita okrog voza. Zadrl se je:

»Izginita, pri priči izginita!«

Zavpil je in stekel proti vozu. Deklica je zbežala, Šaro je jezno zarenčal, se, kolikor je le mogel, vzpel, in jel pomikati zapah navzgor. Doumel je, da mora potiskati leseno »kljuko« navzgor. Napel je vse moči in zavrtel zapah na desno, da se je postavil navpično... Psi so z notranje strani že ves čas pritiskali na vratnici, ki sta se, ko se je zapah postavil po konci, s truščem razprli. Psi so bliskovito, drug za drugim, nekateri celo čez druge, skočili skozi široko razprtji vratnici na prosto, veselo

zalajali in se porazgubili na vse strani, preden je konjač utegnil priteči k vozu in zapahniti vrata.

»Prekleti pes, le počakaj, bova že še poračunala!« je konjač zagrozil.

Šaro ga, kajpada, ni čakal, marveč jo je ubral po beli cesti proti varnemu domu.

Konjač je preklinjal. Vse večurno naporno delo je bilo zaman, ves trud izničen, po vodi mu je splaval lep dohodek. Med ujetimi psi je bilo dvoje lepih ovčarjev, prelep dolgodlaki jazbečar, ki bi mu vrgel čedne denarce, če ga ne bi prišel izkupit njegov gospodar.

Konjač je še enkrat stopil v lekarino in vprašal lekarnarja:

»Ali bi mi lahko povedali, čigav je tisti pes, ki me je vrgel na tla, da sem si odrgnil nos, brado in členke desne roke?«

»Kakšen je bil? Jaz se, veste, za pse ne zanimam,« je dejal lekarnar.

Konjač je tako dobro popisal »pašjo mrcino«, da je lekarnar takoj pogodil, čigav pes jo je konjaču tako hudo nagodel.

»Že vem, že vem, bil je Drijenakov Šaro, najpametnejši pes, ki sem ga kdaj srečal, bister, močen, drzen...«

»Kdo je ta Drijenak in kje staneuje?«

»Drijenak je naš pismonoša, hišo pa ima kakšen kilometer in pol daleč oddod ob cesti, ki pelje proti Reki,« mu je povedal lekarnar.

Konjač se je zahvalil lekarnarju za podatke in se odpravil s praznim vozom po cesti proti Videtovi domačiji. Že od daleč je zagledal lepo pobljeno enonadstropnico, ki je stala na rahli vzpetini. »To bo Drijenakova hiša!« je uganil in skočil z voza, ki ga je bil zapeljal na travnik ob cesti. Konjema je velel, naj počakata, in krenil proti hiši. Potrkal je na vhodna vrata. Lucija je pogledala skozi okno in vprašala konjača, kaj želi.

»Saj je to Drijenakova domačija, ali ne?«

»Da, a mojega moža ni doma, je v službi.«

Hotel jo je vprašati, ali imajo psa po imenu Šaro, a vprašanje je bilo odvečno, ker je vtem okoli hišnega vogla pritacal Šaro in močno zarenčal. »Prav to mrcino iščem!« je, nemam preplašeno, zinil.

»Šara?« se je začudila Lucija.
»Zakaj?«

Šaro je grozeče renčal. »Šaro, tiho! Takoj na prostor! Takoj, sem rekla!« je ukazala.

Šaro je še enkrat zamolklo zarenčal in se okoli vogla umaknil za hišo, ni pa se spravil v pasjico, marveč je izza vogla kukal.

»Stopite no noter, se bova pomenila!« je Lucija povabila konjača in odklenila vežna vrata. Konjač je stopil za njo v kuhinjo in sedel k mizi. Razložil ji je, zakaj je prišel, poudaril, da mu je Šaro povzročil velikansko škodo. Lucija se konjača ni bala, saj je dobro vedela, da stoji Šaro pred kuhinjskimi vrati in da bi vsakogar, ki bi ji poskusil storiti kaj žalega, vražje zdelal.

»Šara lahko odpeljem!« ji je zagrozil.

»Ne branim vam, kar odpeljite gal!« se je posmehnila.

Konjač je dobro vedel, da Šara ne more odpeljati. Le kako bi ga prijel? Niti lasa nima. Vedel je tudi, da je Šaro doma in da ga tu ne bi smel prijeti, pa čeprav bi to bilo tako ali drugače mogoče.

»Plačali mi boste odškodnino!«

»Kazensko pristojbino vam pličam, kaj drugega pa ne!« ga je zavrnila.

»Ali ne veste, da je pasji kontumac, da smo pobili že nekaj steklih psov?«

»Vem, a Šaro je bil cepljen proti pasji steklini. Cepil ga je njegov veliki priatelj in občudovalec okrajni živinozdravnik dr. Godina.«

»Kako pravite? Njegov priatelj?«

»Pa še kakšen! Z vsakomer, ki bi mu hotel kaj hudega storiti, bi dr. Godina pošteno obračunal!«

Konjač, ki je bil pravzaprav podrejen dr. Godini, se je zbal, da bi mu utegnil živinozdravnik vreči kakšno polence pod noge... Ves poparjen se je odpovedal celo ponujeni kazenski pristojbini in je prav vlijudno poprosil! Lucijo, naj psa držijo doma, češ da bi ga drugače moral odpeljati, če bi ga, dokler ne bo kontumac preklican, zalotil na potepanj. Nato se je tiho in prav ponizno poslovil.

(Dalje)

Franci Lakovič

Ilustr.: Božo Kos

APRILSKA

Mali mišek Dolgorep
si je kupil limuzino,
z njo se peljal na potep
prejšnji teden je v tujino.

Tam se z muco je spoznal,
ki ga v hipu je vzljubila...
Oh, saj ne bi se lagal,
a smo prvega — aprila

POPRAVEK

V zadnji 5. številki GALEBA si je tiskarski škrat privoščil dva neljuba spodrljaja v nadaljevanju zgodbe o šarplaninskem ovčarju Šaru.

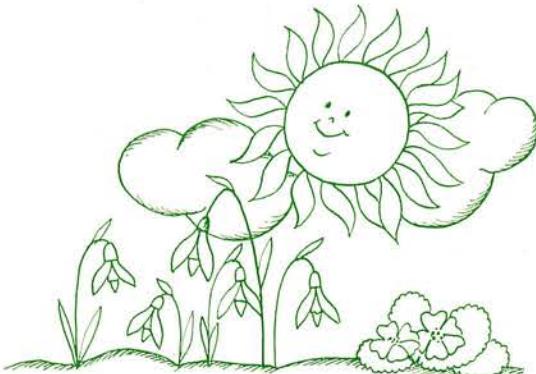
Na strani 130, na dnu prvega stolpca je treba stavku: **Vsi so se zasmajali. Trgovec ga je vprašal:** dodati tale stavek: »Šaro, kaj bi rad kupil? Povej! Ali te v Kastvu niso naučili govoriti?«

Vesna

Pokuka skoz oblake sonček,
izpod snegá pokliče zvonček,
srebrno zacinglja čez plan:
»Cin cingel cangel cingel can!«

V vas k vam prihaja krasotica,
brsteča mlada, rožnolica,
za "Vesno" kličejo jo vsi
in lepša je kot sončni sij.

Iz zimskega se sna zbudite,
sprejemat jo zrž pohitite,
stopite v zbor glasan, ubran —
cin cingel cangel cingel can!«

Iz kraja v kraj gre zdaj zvonjenje,
radostno zavriši življenje —
vse trate brž ozelené,
na drevju popki zabrste.

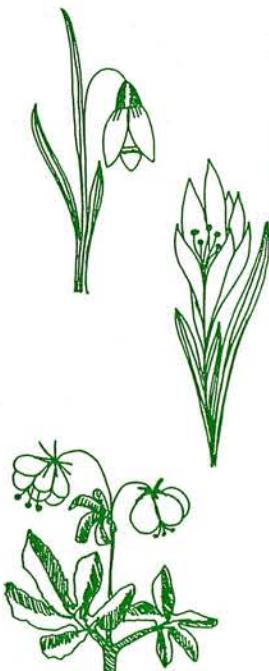
Veselo ptički začebljajo,
svečano zvončki zacinglajo:
»Cin cingel cangel cingel can —
prelestna Vesna: dober dan!«

Franci Lakovič

ilustr.: Eva Fornazarič

POMLADNA IZŠTEVANKA

Štejmo hitro in do kraja,
topli marec že prihaja;
jaz sem zvonček in začnem,
prvi v marcu zacvetem.
Ti si drugi, brat žefran,
rojen na pomladni dan,
tretji teloh je zeleni,
a četrti razcveteni
grmi so, ki se zbudijo,
ko žež zimo se naspijo,
in za njimi vse cvetice,
pomladanjih dni sestrice...
Štejmo hitro in do kraja,
topli marec že prihaja.

Vojan Tihomir Arhar
ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

PTIČJA ŠOLA

Kljune brusijo si ptiči,
stari ne, samo mladiči,
lastovka je priletela,
ptičja šola se začela,
že na češnjji petkrat tri
ptičkov, šolarjev sedi.

Kos, učitelj, tablo briše,
razred s kljuni črke piše,
gor bolj tenko, dol debelo,
sonce smeje se veselo,
čmrlj z livade pribrenči,
vrabček packo naredi!

Kako Miklavž očara in razočara

Iz Sumatre smo se vrnili po hitrem postopku. Za to je bilo dovolj razlogov.

Predvsem se je papači spomnil, da mu poteka dopust in da bi bil rad še nekaj časa doma. Pa tudi sami smo se domislili, da se teden dni pred prihodom Miklavža v našem stanovalnju dogajajo same prijetne reči. Odločitev med tem in onim pa je vedno težavna zadeva.

Papačijevi razlogi so bili seveda tehtnejši.

Imam še kopico stvari, je rekел, ki jih moram urediti še pred odhodom, sicer bom v stiski s časom.

In to je bilo res.

Pri papačiju se namreč nikdar ne ve, kam in kdaj mora na pot. Redkokdaj se nam posreči, da ga spremimo do kolodvora, ko se vrača na ladjo. Sicer pa nam niti ni dosti do tega. Taka pot je navadno sama gola žalost. Nazadnje stojiš ob vlaku, gledaš papačijevo kislo nasmejano lice in ves čas te v grlu davi. Komaj čakaš, da vlak potegne, da se lahko sprostis in izjokaš.

Največkrat pa sploh ne pride do takih prizorov. Papači namreč prileti poslednji hip iz mesta in nas vse potegne v vrtinec tekanja in kričanja...

Amelia, kje je moj mali kovček? kje so zvezki, ki sem jih imel v pisalni mizi? kje so nogavice? Kam si dala... kam je izginil...

Vsi hitimo iz sobe v sobo in smo drug drugemu v napotje.

Amelia, ne kuhaj, prosim te, ne utegnem več čakati, hudo se mi mudi, nikar!

In ker se papačiju strašansko mudi, naroča mama Nina — in mu ne vem kolikokrat zabiča — naj teče — razumeš? teci, teeecii k mesarju po lep zrezek, da ga papačiju na hitro spečem! Teci, si slišal?

Nina pa vse tisto norenje po stanovalnju in mamino strogo naročilo TECL tako zberga, da preprosto zdivja in teče. In neha teči, šele ko priteče na konec Acquedotta; zatem se nago obrne in znova se spusti v dir in naravnost domov. Na meso seveda pozabi.

Oba z Ilom pričakujeva, da mu jih bo pošteno naložila po zadnji plati, saj je papači moral brez zrezka na pot! Mama pa Nina samo čudno pogleda in globoko vdihne — oh, ti moj zasanjanji otrok, zašepeta, ves si že po očetu!

Zakaj da pripovedujem o odhodu, boste rekli, če pa bo papači ostal še teden dni doma?

Preprosto zavoljo tega, ker so vsi odhodi žalostni in je bolje z njimi na hitro opraviti. Bivanje doma pa je prijetno.

Prav posebno pa je bivanje doma pri nas prijetno ta čas, ko se že teden dni vnaprej skrivnostno napoveduje Miklavž...

Pssst, pssst — ste slišali? pravi papači in vsi napenjamamo ušesa, ker se nam dozdeva, da smo zaslišali znani naprav tropente...

DO-MA-NI — VE-GNO!!!

že-ju-tri — pri-dem!!

Jeee reees, jeee!

In brž v dir na vse strani. Kajti nihče nikoli ne ve, kje se je napovedovalec pojavit in kje je pustil svojo sled.

Povsod iščemo. Pod blazinami, na oknu, pod mizo... si kaj našel? Že imaš kaj...?

Heeej, kriči Ilo in od veselja poskakuje. Glejte, kaj sem našel! in nam kaže dva pisana sladkorčka na paličicah.

Sama se še vedno mučim, da bi z okenske police potegnila lepo zapučen sladek kruhek. Nikakor ga ne morem doseči — uuuuf!

Čakaj, priteče Nino, ti bom poma-

gal! Sname kruhek z okna in brž ugrizne vanj. Odličen je, se smeje, na, vzemi!

Kaj pa si ti našel? ga radovedno vprašam.

A Nino še vedno ni ničesar našel. Ne vem kako to, se čudi in mršči čelo, res ne razumem, še doda in skomigne z rameni — zakaj?

Papačija vprašaj!

Si bil že porezen, mamo vprašaj!

Mama se prisrčno smeji. Pa saj sem ti rekla, da moraš vse okrog sebe skrbno pregledati, pa tudi sebe...

Takrat seže Nino v žep in ves srečen zardi od veselja, ko privleče na dan velik barvast svinčnik.

Dve barvi ima, kriči, dve, hej! Rdečo in zeleno, poglejte! Na vsakem koncu je druga!

Ves teden mineva v prijetni razburjenosti. Ko pade noč, se samo še tiho pogovarjamo in prisluškujemo.

Kaj je, brbrkci, kujete zaroto? nas pobara papači in sede k nam na tla, no? Kaj stiskate glave, kaj je?

M-i-k-l-a-v-ž... mu šepeta Ilo na uho.

Ah, saj res, Miklavž se bliža! No, in kaj ste si lepega zaželeti? Ste že kaj razmislili o tem?

Seveda nismo o tem razmišljali, kje pa! Prijetno nam je tičati takole skupaj, ožarjeni od skrivnostnega pričakovanja, da nekaj dobimo — vseeno kaj!

In če zdajle mislim na ta čas, imam pravzaprav na sumu našega papačija, on nas je usmerjal na tiste igrače, ki otrokom pomenijo mnogo manj kot stanejo. Samo s papanovo pomočjo so se nam prikazovale v sanjah imenitne igrače — vlak na tračnicah, stativ za barvanje, voziček za punčko...

In čeprav mi poprej nikoli ni rojil po glavi voziček za punčko, sem si ga naenkrat zlahka predstavljal.

Vem, kakšen voziček za punčko bom dobila. Takole velik in s streho, ki se dviga, če je dež. Misliš, da Miklavž ima take vozičke? Si ti že videl takšnega? S streho, ki se dviga in spušča? No, papači, po pravici povej! Mi ga bo Miklavž prinesel?

Papači resno kima z glavo, praska se za ušesi, dela se, kot bi napeto razmišljaj, češ, kdo ve, kdo ve, navsezadnje je dandanes prav vse močne, kajne?

Nino, Nadina, brž h klavirju! kliče mama.

Ooooh, zaaakaaaj zdajle? Tako lepo se pogovarjam, ne še!

H klavirju sem rekla!

No, le pojdira tja, da ne bo mama huda, prigovarja papači, saj moram tako v trafiko po cigarete, no, le brž!

Kaj bom pa jaz? vpraša Ilo razočarano, a se tudi takoj česa domisli in leti na gugalnico med vrati.

Mama naju uči klavir. Najprej igra Nino in sama gledam, kako drži roke, kam postavlja prste in to. Ko sama igram, pa mora Nino popraviti moje napake, ker on zna mnogo bolje od mene.

Ilo mi ves čas piha za vrat s svojim guganjem, tečnarim, ne morem igrati! Neehaaj, Ilo! Mama, reci mu, naj neha!

Piham ti samo toplo sapo, odvrne Ilo in se še bolj odločno požene v višino. Samo toplo piham!

In... znova... do-ma-ni-ve-gno...

Tokrat smo vsi trije jasno slišali napev. Nobenega dvoma ni. Nino urno seže v žep in oooh — privleče drobno slikanico, ki se odvija kakor harmonika.

Pravljico, pravljico imas, pokaži katero!

Pa tudi v mojem žepu tiči podobna slikanica z drugo pravljico, in v llovem tudi.

Konec je pouka in konec guganja. Ogledujemo si slikanice, prebiramo

pravljice, še opazimo ne, da smo te slikanice dobili že lani. Kmalu so pa izginile, to je res, a zdaj so znova tu kot prijetno presenečenje...

Papači mora nazaj. Kakšna škoda — zakaj, le zakaj?

Služba.

Že jutri moram na pot, razлага mami, pa sem se res veselil, da bom z otroki za Miklavža. Govori in je ves mrk v lice.

Saj ti bomo pisali, ga tolaži Nino, za vse tri ti bom napisal: kolikokrat bo še zatobil napovedovalec, kaj bomo dobili — prav vse ti bom napisal, obljudim!

Tik pred odhodom pa papači ne zdrži več. Vzame me za roko, namigne, naj molčim, in me pelje v spalnico. Vrata za seboj skrbno zapre.

Sem pridi, mi reče šepetaje, nekaj ti bom pokazal, in se že tudi plazi po vseh štirih pod posteljo.

Radovedno mu sledim in tam leži skrivnosten zavoj.

Papači po eni strani natrga ovojni papir in prikaže se voziček za punčko. Nov in bleščeč. S strebo in svetlo komastim okovjem — oooh!

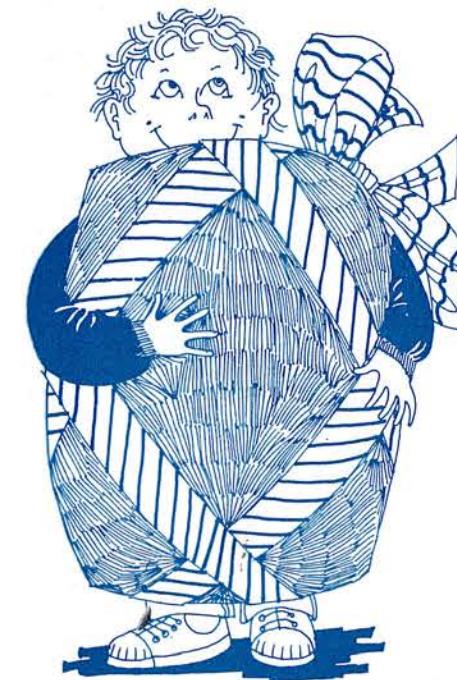
A? Je ali ni imeniten voziček? Kaj ni čudovito lep?

Pritrujem papačiju, čeprav mi gre na jok. Miklavž, kot da me je globo-

ko razočaral. Ne bi me smel opehariti za sladko skrivnost pričakovanja... zakaj?

(Dalje)

Valentin Polanšek

Na Koroškem je običaj, da botri za veliko noč obdarujejo svoje varovance — kumčeta. Odtod zgornja pesem.

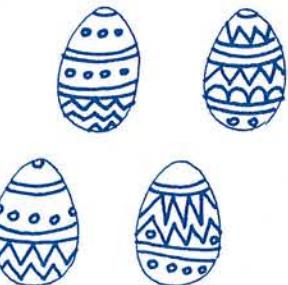
Ilustr.: Magda Tavčar

BOTRI

Dragi, dobri botri,
kaj letos je v zavoju notri?
Ali srajca
ali majca,
pisani jajčki,
lectovi zajčki,
morda hlače
in igrače
ali fige
ali knjige?
Joj, koliko sladkarije
in prekrasne drobnarije!
Kaj bi moglo le še biti?
Treba bo zavoj razviti.

Vesele velikonočne
praznike vsem šolarjem,
staršem, učiteljstvu
in sodelavcem

želi »GALEB«

41. Kar je mali fantič poskočil, da bi zaprl majava vrata, ki jih je burja siloma odprla. Pogledal je očeta in vzliknil: »Oče, poglej, partizani!« Stekel je v burjo. Pred domačijo se je ustavila večja skupina borcev. Na zavetni strani hiše so si hoteli poiskati zavjetje, da si odgrnejo premre ude. Na prag je stopila gospodinja. »Mama,« je dejal fantič, »poglej, kar pol bataljona jih je. Mama se je nasmehnila. »Revеži, lačni so in zebe jih.« Pomahala je borcem, jih vabila v hišo.

42. Oče se je brž spravil na delo. Pobrskal je po kotu, izvlekel vrečo krompirja in vsipal v kotliček sladek droben krompir. Drug za drugim so borci prihajali v hišo. Toplota, ki je je bila vsa hiša polna, se je prilegla. Poveljnik je sedel za mizo k očetu in kaj kmalu sta bila v pogovoru. Videl je kod:olase otroke in v kotu revščino. Saj še za družino skoroda ni bilo kdove kaj prida hrane. Vstal je, da bi se odpravili na pot.

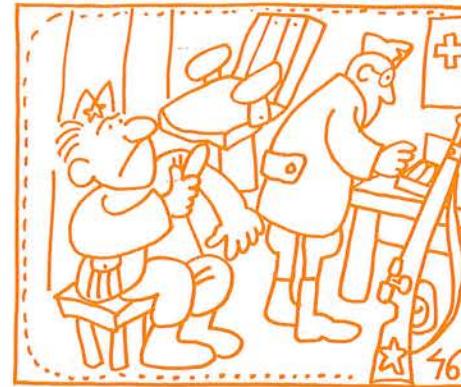
43. Gospodar ga je brž posadil na klop in dejal: »Le odpočijte se, kar brž bo krompir kuhan, ga že še dobimo. S sosedji se dobro razumemo. Fašisti so nam skoro vse pobrali. Otroci jim niso bili prav nič mar. Le posedite še.« Otroci so se zapletli v živahen pogovor z borci. Odprtih ust so poslušali njihovo pripovedovanje. Koliko orožja so videli. Puške, strojne puške. Nak, prijeti se ga niso upali. Tako mrzlo je bilo in črno. V hiši pa je bilo toplo.

44. Krompir je bil skuhan. Gospodinja ga ni olupila, kar v oblicah ga je porazdelila. Premraženi partizani so ga jedli z veseljem. Sprva so se branili in hoteli, da se najprej najede otroci. Ko so v očeh gospodinje opazili razočaranje, saj je zanje skuhala krompir, se niso več branili. Tudi majhne otroške roke so jim ga ponujale. »Le, dajte, le,« je ponujal gospodar. »Pri sosedih ga že še dobimo.«

45. »O, dobri ljudje!« je zamrmral plečat partizan. Sklonil se je in si posadil najmlajšega na kolena. Pobožal ga je, ga pocukal za nos in dejal: »Otroci, povedal vam bom doživljaj o partizanu, ki ni poznal strahu, bal se je le zdravnikov.« Prisluhnili so. »Po nekem hudem spopadu z Nemci smo se odpravljali nazaj v taborišče. Tam smo imeli tudi majhno bolnišnico. Seveda — ni bila takšna kot v mestu. Le nekaj postelj je imela, zdravnika in bolničarko.

46. Cepiti smo se morali proti naleznljivi bolezni. To ni prav nič hudo. Moj tovariš je bil že star borec in pogumen. Strahu sploh ni poznal. Skupaj sva prišla k zdravniku, da naju cepi. Okoli nas v gozdu je bilo vse tiho. Le ta moj tovariš je nenehno godrnjal in se jezil, da jih kar naprej vlačijo k zdravniku. Stopila sva v ambulanto. Orožje sva odložila v kot. Zdravnik se je nasmehnil in posadil tovariša na majav stol.

47. »Hitro bova opravila,« je dejal zdravnik in mi pomežiknil. Dobro ga je poznal. Vzel je injekcijsko iglo in jo napolnil. »Takole, dva in pol kubika bo kar pravšno,« je mrmral sam zase. Tovariš ga je boječe pogledal. »Kako, doktor, kar na kubike merite, kot drva? Zlodja, saj nisem klada.« — »Brž bova opravila! Zavihaj rokav!« Tovariš si je prav počasi vihal rokav, godrnjal in se jezil na zdravnika. »Bo kaj ali ne?« se je vznevoljil zdravnik. »Seveda bo, doktor, seveda bo!«

48. V hipu, ko mu je bolničarka hotela z jodom namazati nadlaket, so v daljavi zaregljale strojnice in oglasili so se topovi. Tovariš je poskočil, kot bi ga pičila osa, odrnil zdravnika, zgrabil orožje in se pognal proti vratom. »Doktor, napadli so, na juriš, ne utegnem, pa drugič.« Izginil je in stekel, kar so ga nosile noge. Zdravnik je osupal strmel za njim. Nato se je nasmehnil in dejal: »Tja, Nemcev se ne boji, mene pa kot samega vraka. O, mi že še pride v roke!« (Dalje)

Začarani osliček

Bilo je toplo jutro, ko je moral mali osliček že trdo delati.

Njegov gospodar - vrtnar, ga je vpregel v dvigalo, ki je gnalo stroj za črpanje vode iz globine, kot so ga uporabljali na iberskih kmetijah in poljih. V tišini jutra se je čul le ropot korcev, ki so vlačili vodo na površje, in škripanje verig.

Trije mladi fantje so prišli mimo. Niso bili kaj prida, bolj pripravljeni storiti kaj slabega kot dobrega.

— Uboga žival! — je rekel eden izmed njih. — Dajmo mu svobodo!

— Imam dobro misel, — je povzel drugi. — Smejali se bomo. Poslušajte!

Nikogar ni bilo v bližini. Na tiho so se pogovarjali. Nato so razpregli

oslička in tretji tovariš, ki je bil najmočnejši, si je nadel njegovo opremo in vajeti. Ostala dva fanta sta oprezzo odpeljala oslička s seboj.

Čez nekaj časa se je vrtnar vrnil. Že od daleč je spodbujal oslička k delu, ker se mu je zdelo, da ne sliši več ropota dvigala in verig.

Nepopisno je bilo njegovo začudenje, ko je zagledal mesto osla vpreženega mladega, močnega moškega s rokami spetimi z vajeti, ki ga je proseče gledal:

— O, gospod, osvobodite me!

— Ničvrednež, ti si ukradel mojega osla!

— Kaj se mi upate reči? Vaš osel sem bil jaz. Kralj ciganov me je ne-

davno za neko mojo nerodnost kaznoval s tem, da me je, v mojo nesrečo, začaral v osla. Čas tega uroka se je danes zjutraj iztekel. Izpustite me!

— Izpustim naj te? In denar za katerega sem te na sejmu kupil, mi ga boš vrnil?

— Jaz sem tisti, ki mora dobiti denar od vas za moje delo. Kaj bo rekel sodnik, da ste kupili človeško bitje? Čas sužnjev je mimo.

Vrtnar je bil v zadregi. Kaj naj stori? Osel zgubljen. Plačati storjeno delo in še grožnja pravde. Fant osel pa se je na tiho smejal in rekel:

— Narediva takole: osvobodite me in me pustite oditi. Ne bom zah-

teval plačila in tudi ne boste nikoli več ničesar čuli o meni.

Kaj storiti? Lahkoverni vrtnar je molčal in odvezal vajeti, fant pa se je na vso moč spustil v dir.

Osupel in zbegan mu mož ni sledil, kar pa ni prav storil. Če bi tekel za njim, bi ga videl, da se je pridružil dvema pajdašema, ki sta pred seboj gnala oslička, ki je bil njegove mu čudno podoben.

Čez nekaj časa se je začulo oslovsko riganje. Vrtnar je na stezi zagledal oslička. Da! Svojega oslička... Stekel je proti njemu. Toda zavedel se je in se v hipu ustavil.

— Ne! Ne! Ne boš me več opeharil! Izgini! Slepar, ne poznam te!

Stana Vinšek

Ilustr.: Leon Koporc

SRAKA SE KREGA

»Črnobela sraka,
kaj šopiriš rep?
Ti tatinska spaka,
greš spet na potep?«

Le zakaj me kregaš?
Sam si mi kar kos.
Kdaj ti nič ne tvegaš?
Primi se za nos!

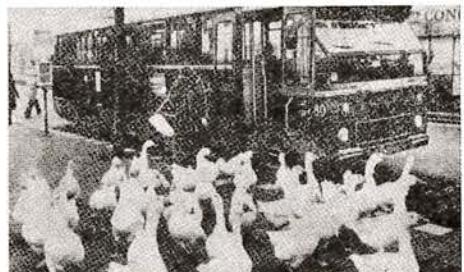
Večkrat ni te v šoli,
raje na izlet
smukneš kamorkoli,
in na nogomet.

A čeprav si vzamem
včasih to in to —
mar nikdar na samem
ne storиш tako?

Kaj se onegaviš:
jaz vse spravim v kot,
ti pa vse zapraviš —
bratec, sva si bot?

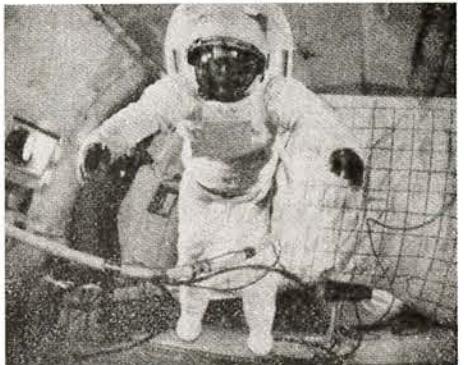

PRESNEČENA ČAROVNICA - Res je, od samega presenečenja se ji je pobesil nos in pozabila je zapreti usta. Šalo v stran. Slika kaže figuro, ki je plod domiselnosti njegovega izdelovalca. Tudi vi lahko kaj takega naredite. Začenja se pomlad in čas prvih izletov v naravo. Kadar boste hodili po bližji in daljni okolici, pobrskajte malo med kamenjem in odpadlim vejevjem. Našli boste marsikaj zanimivega. Z malo domišljije, si lahko tudi sami napravite tako čarovniško bitje.

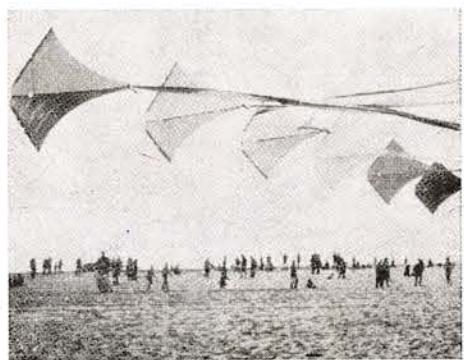

PRILJUBLJENE GOSI - Pri nas običajno ljude na ulicah krmijo golobe, v glavnem mestu Nizozemske Amsterdamu pa prebivalci kar na ulici krmijo gosi. Jata gosi na sliki, je svojo hraniteljico spremljala prav do avtobusne postaje. Še malo, pa bi gosi

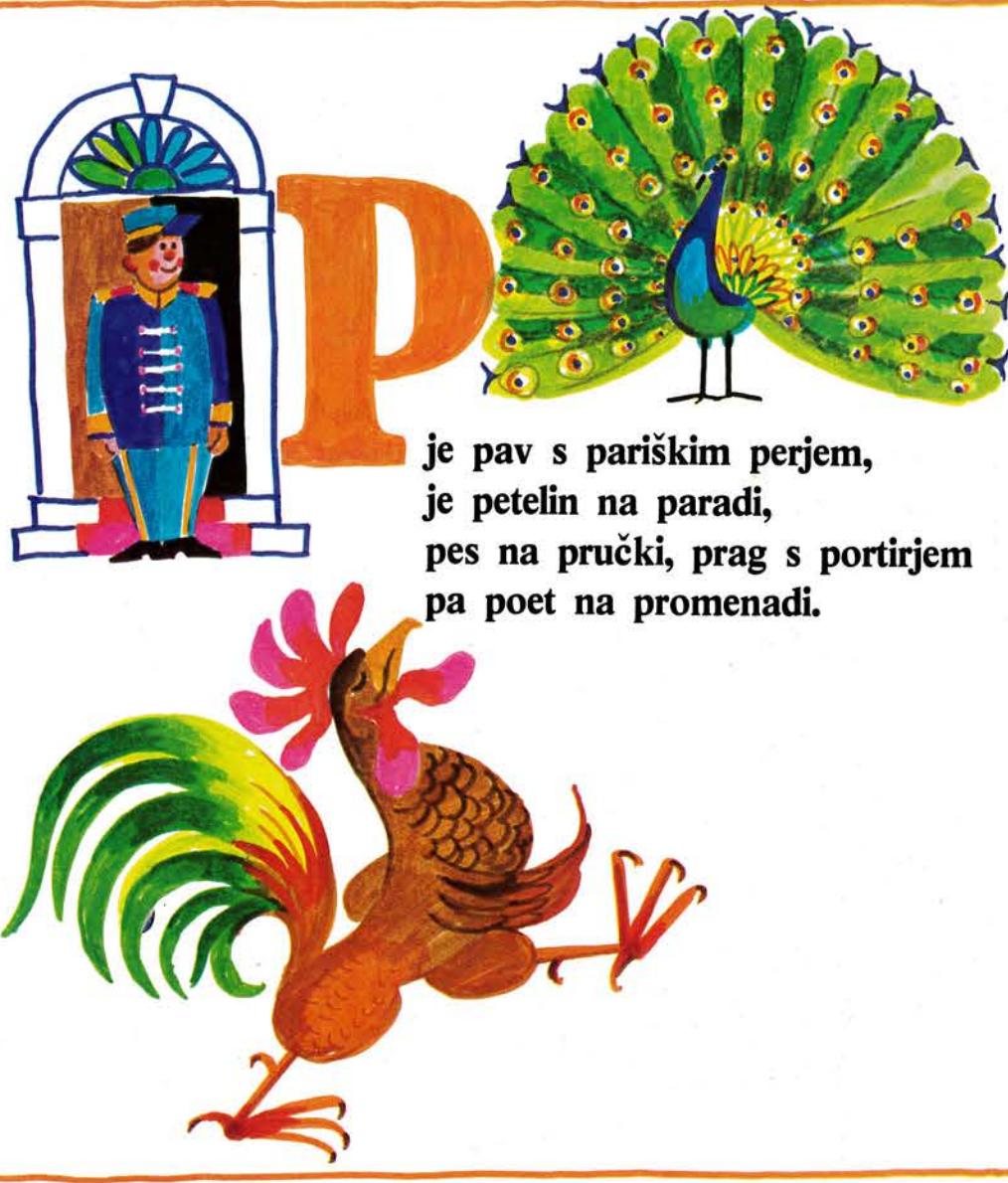
stopile kar v avtobus. Vprašanje je, če bi tudi plačale vozovnico.

BREZ TEŽE - Predstavljajte si, da ste lahki kot pero, pravzaprav, da nimate teže in da lahko dvignite noge s tal. Predstavljajte si, da bi zaplavali čez sobo, če bi vas kdo le narahlo porinil. Res bi bilo imenitno. Ljudje, ki so tako breztežnostno stanje preizkusili, pravijo, da je res imenitno, zna pa biti tudi neprijetno, ker le s težavo ješ, piješ in seveda tudi s težavo delaš. Vse te stvari morajo strokovnjaki preizkusiti, preden izstrelijo v vesolje kakšno vesoljsko ladjo s posadko. Zato imajo ameriški strokovnjaki, ki raziskujejo vpliv breztežnosti, posebno letalo, ki se lahko naglo dviga in spušča in pri tem za kakih 30 sekund »uide« težnosti.

PAPIRNATI ZMAJI - Spet postajajo privabljeni, taki namreč, ki si jih lahko sami naredite iz tankega papirja in letvic ter jih povežete z dolgo vrvico. V Združenih državah Amerike vsako leto prirejajo celo več festivalov zmajev, na katerih se preiskuša več tisoč ljudi, od osnovnošolcev do resnih poslovnih mož, kdo bo svojega zmaja s pomočjo vetra povlekel čimvišje v zrak.

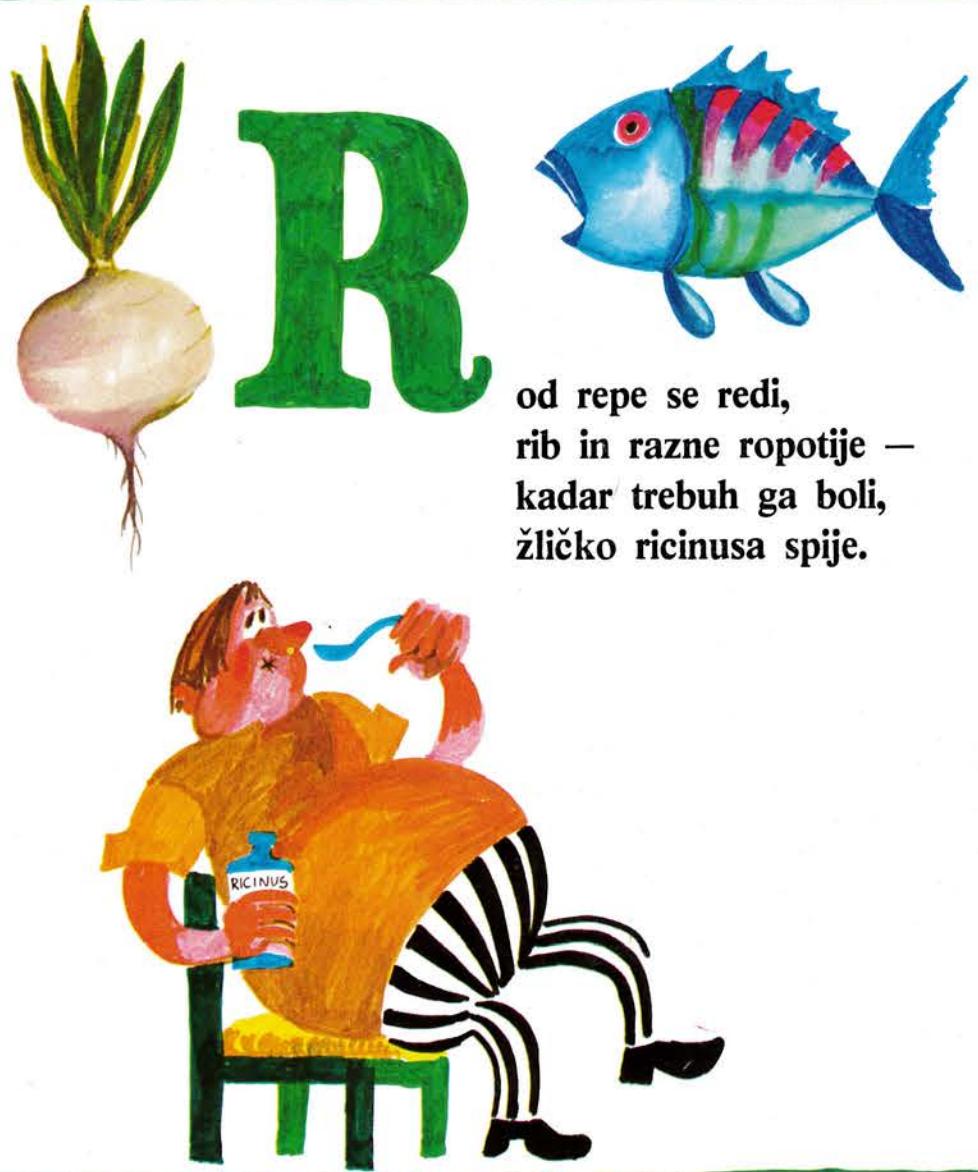

Miroslav Košuta ABECERIME - Riše: Klavdij Palčič

MAREC

Preljuba si ti, pomlad
kak si vesela.
Ptičica vsaka že
skoraj bo pela.

Ljudska

Rod repe se redi,
rib in razne ropotije —
kadar trebuh ga boli,
žličko ricinusa spije.

Miroslav Košuta ABECERIME - Riše: Klavdij Palčič

KRT ORAČ

Še zamrzle zemlje skorje
nepoklican hlapec orje,
orje, orje brez oralna
zaustavlja ga le skala.

Alojz Gradnik

2. GORICA - MESTO ZELENJA - Glavni goriški korzo, ki od postaje pelje proti mestu.

1. GORICA - MESTO ZELENJA - že ob vhodu v mesto nas pri južni postaji pozdravi goriški grb ves v zelenju.

4. GORICA - MESTO ZELENJA - V glavnem ljudskem vrtu se otroci lahko sproščeno igrajo v prijetni senci.

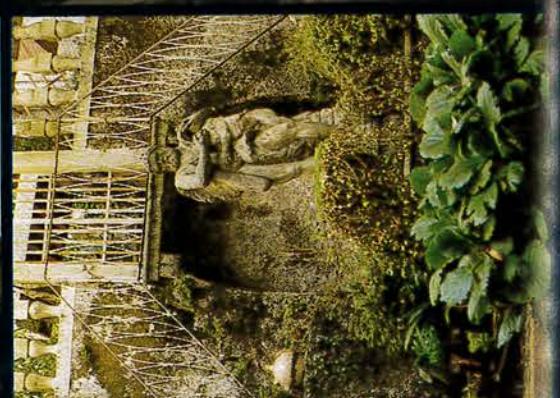
3. GORICA - MESTO ZELENJA - Spominski trg je eden izmed štirih ljudskih vrtov, kjer se človek lahko odpocije in naužije svežega zraka.

6. GORICA - MESTO ZELENJA - Najlepši zasebni park je brez dvoma tisti, ki obdaja vilo grofov Coronini. Na sliki: vhodna vrata.

5. GORICA - MESTO ZELENJA - Drevo-red XX. Septembra, ki ga na obeh straneh krasijo stari divji kostanji.

8. GORICA - MESTO ZELENJA - Tudi zasebne hiše, v samem središču mesta, skrivajo za svojimi pročelji čudovito zelenje, ki včasih obdaja dragocene primerke kiparske umetnosti. Na sliki: vhod na vrt hiše na Travniku.

7. GORICA - MESTO ZELENJA - Bujno drevje v parku vile Coronini.

4. SADNO DREVJE
PRI NAS - Njen plod je jabolko. Poznamo veliko vrst jabolk. Jabolka uživamo sveža ali kuhania. Lahko jih tudi posušimo ali predelamo v jabolčnik.

3. SADNO DREVJE
PRI NAS - Jablanova cvetoča veja. Njeni listi so zobčasti, cvetovi pa so združeni v češuljaste grozde.

8. SADNO DREVJE
PRI NAS - Sad je rumenooranžne barve in velik kot jabolko. Dozori v pozni jeseni. Meso je okusno in zelo sladko. Uživamo ga svežega.

7. SADNO DREVJE
PRI NAS - Cvetoča veja. Ima velike temnozelene liste. Veje so krhke in se rade lomijo.

12. SADNO DREVJE
PRI NAS - Kostanjev plod je temnorjavne barve. Dozori v pozni jeseni. Uživamo ga pečenega ali kuhanega.

11. SADNO DREVJE
PRI NAS - Kostanjeva cvetoča veja ima suličaste liste in drobne rumenkastobele cvetove.

16. SADNO DREVJE
PRI NAS - Plod je koščičasta oljka, ki ji pravimo tudi olive. Oljka je užiten sad. Iz oljk pridobivamo oljčno olje.

2. SADNO DREVJE
PRI NAS - Jablanovo deblo obdaja hrapavo sivo lubje. Jablana raste tudi do 100 let.

1. SADNO DREVJE
PRI NAS - Jablana je drevo naših vrtov. Vzgojili smo jo iz divje jablane, ki raste v gozdu. Sadjar jo razmnožuje s cepitvijo. Jablana s krošnjo zraste do 10 metrov visoko.

6. SADNO DREVJE
PRI NAS - Njegovo lubje je gladko. Ne prenese hudega mraza, zlasti burjene. Zato najbolje uspeva v sončnih legah in varnem zavetju pred vetrovi.

5. SADNO DREVJE
PRI NAS - Kaki s krošnjo. To sadno drevo se je udomačilo pri nas šele po zadnji vojni. Njegova domovina je Japonska. Razmnožuje se s cepitvijo. V višino zraste do 10 metrov.

10. SADNO DREVJE
PRI NAS - Kostanjev les uporablja za izdelovanje sodov, za vinogradniške kole in za gradnje.

9. SADNO DREVJE
PRI NAS - Kostanj s krošnjo. Uspeva samoniklo v gozdovik. Razmnožuje se s semenom in tudi s cepitvijo. Zraste 10 do 15 metrov visoko.

15. SADNO DREVJE
PRI NAS - Oljkini listi so suličasti, usnjati in vedno zeleni. Bledorumeni cvetki so združeni v grozde.

14. SADNO DREVJE
PRI NAS - Oljko deblo je sivo. Les uporabljajo za razne rezbarske izdelke. Oljka je zares trdoživa, saj lahko živi do 600 in več let.

13. SADNO DREVJE
PRI NAS - Oljka raste kot grm, ali tudi kot 12 metrov visoko drevo. Pri nas uspeva samo v sončnih topnih legah.

Miroslav Košuta ABECERIME - Riše: Klavdij Palčič

PREGOVORA

Igrajo v sušcu se mušice,
v aprilu vzemi rokavice.
Kar sušca zeleni
se rado posuši.

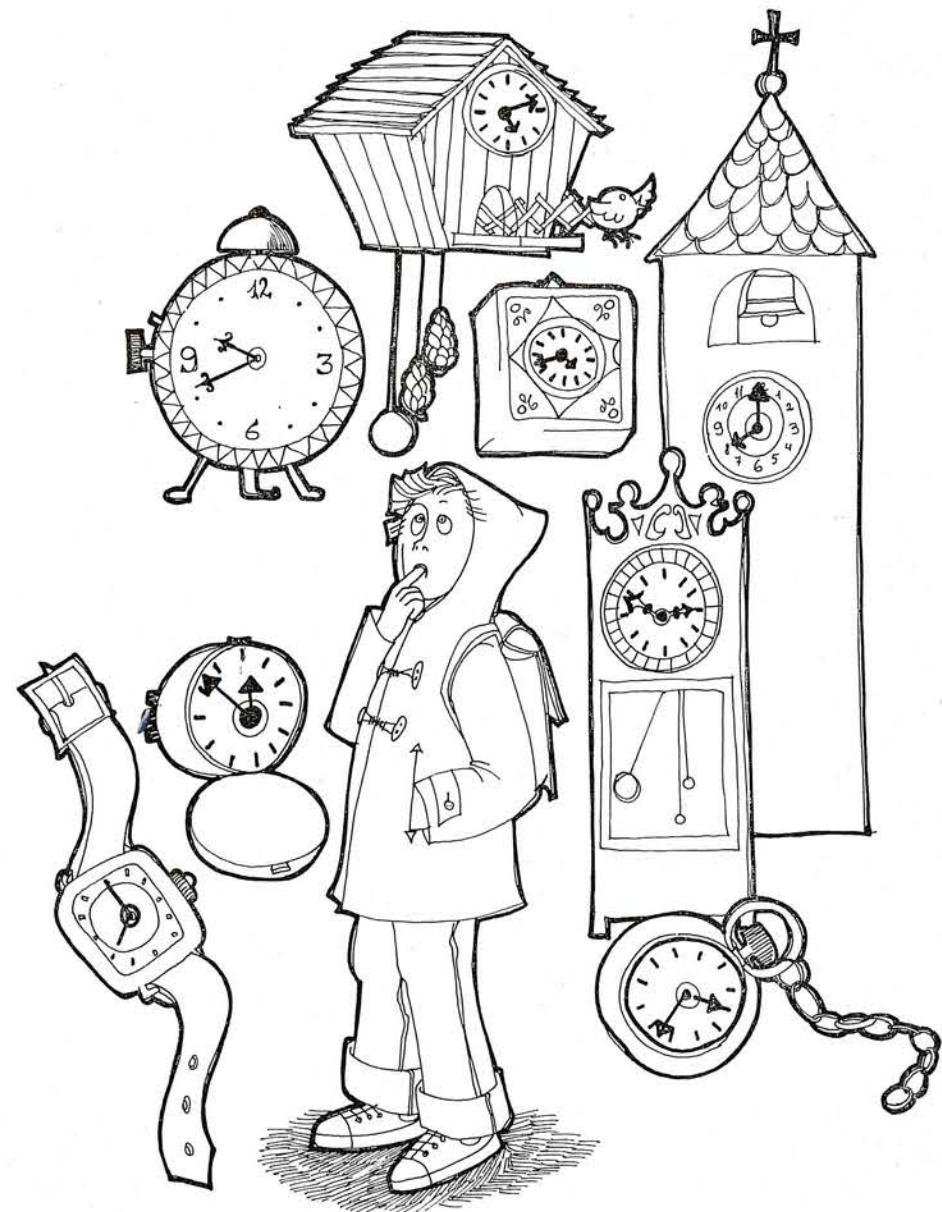
kotiček
za
najmlajše

Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Travčar

SI VEČKRAT POSTAVLJA
KER PRAVEGA NIMA,
VZAME DVÆ IZ POD IN
MAMINO.
ZI POKRIJE TAKO,
DA NASTANE VANJ ZNESE
TUDI SVOJE
KAKO JE V LEPO!

KOLIKO JE URA?

Tonček mora v šolo. Samo dve uri kažeta isti čas. Kateri dve?

Še dva natečaja

Razstava ob 25-letnici

26. maja bo v Kulturnem domu v Trstu svečana proslava 25-letnice rednega izhajanja Mladinske revije GALEB. Da bo proslava lepo in dostojno uspela, pripravlja Uredništvo revije ob tej priložnosti razstavo risb.

Tema izdelkov je prosta in prosta je tudi tehnika. Lahko sprostite svojo domišljijo in narišete, kar se vam zlubi. Lahko sodelujete tudi z več risbami, na katere pa morate na hrbtni strani napisati svoje ime, priimek, razred in šolo, ki jo obiskujete. Izdelke morate poslati na naslov Uredništva GALEBA najkasneje do 30. aprila. Če se boste potrudili, vam jamčim, da bo razstava v Kulturnem domu res lepa in bogata.

Novoletne voščilnice

V sodelovanju z Uredništvom Mladinske revije GALEB razpisuje TRŽAŠKA KNJIGARNA v Trstu nagradni natečaj za osnutek novoletne voščilnice.

Tema in tehnika sta prosti, vendarle je priporočljivo, da bi osnutki obravnavali motive iz naše zamejske stvarnosti.

Izdelke v formatu 25 krat 35 centimetrov morate poslati do 31. maja na naslov: TRŽAŠKA KNJIGARNA, Ulica sv. Frančiška 20, TRST. Na hrbtni strani izdelka morate napisati geslo, v zaprti ovojnici z gesлом pa morate poslati tudi svoje osebne podatke: ime, priimek, razred, šolo, ki jo obiskujete, in kraj vašega bivališča. Osnutke bo izbirala komisija in izbrala pet najlepših, ki jih bo potem TRŽAŠKA KNJIGARNA natisnila kot voščilnice. Odločitve komisije so nepreklicne.

Pet najlepših izbranih osnutkov bo TRŽAŠKA KNJIGARNA nagradila z lepo in dragoceno knjigo Cankarjeve založbe »Zgodovina Slovencev«.

NA PROSLAVI 25-LETNICE GALEBA, V SOBOTO 26. MAJA, BOMO SKUPNO ZAPELI PESEM RADOVANA GOBCA »LEPO JE V NAŠI DOMOVINI«, KI JE OBJAVLJENA NA STRANI 179. NAUČITE SE JO! NA KONCU PROSLAVE MORA DVORANA ODMEVATI OD VAŠIH ZVONKIH GLASOV!

Radovan Gobec

Lepo je v naši domovini

Z zanogom

1. Za poj - mo pe - sem si ve - se - lo, naj
2. ne - si pe - sem še vda - lja - vo, vsem

Soprani:

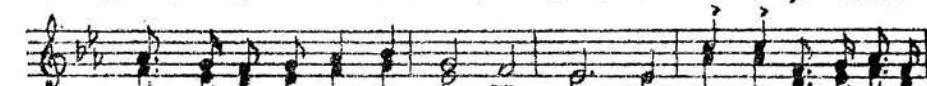

1. se ra - zle - ga prek sve - ta. Le - po je
2. dra - qim na - šim lep po - zdrav. Le - po je

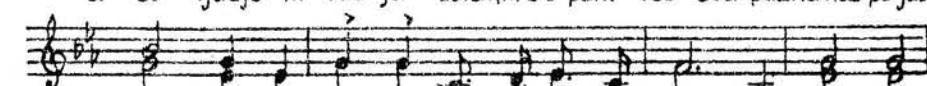
Vsi:

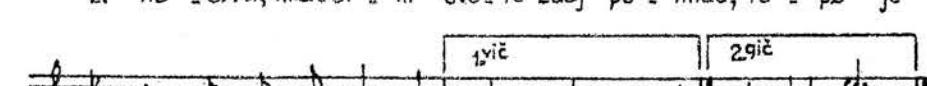
1. v na - ši do - mo - vi - ni bi - ti mlad. v de - že - li,
2. v na - ši do - mo - vi - ni bi - ti mlad. Kjer hra - bri

1. kjer so si lju - dje kot brat in brat. Jn' to - plo Son - ce, ki nas
2. so ljudje in rod je zdrav, kre - pak. Ves svet pozna nas po ju.

1. gre - je in mor - je, ki po - živ - ija kri, le - po je
2. na - štu, mla - di - ni cve - le zdaj po - mlad, le - po je

1. v na - ši do - mo - vi - ni bi - ti mlad. Po - bi - ti mlad.
2. v na - ši do - mo - vi - ni

Lojze Abram

Sodobne razsežnosti tovarne »ELAN«

Smučarska sezona je mimo in mnogi ste svoje smuči že spravili v klet ali na podstreže in nanje pozabili. Z mislio se sedaj že ukvarjate, kako boste preživeli poletne počitnice ob morju.

Za približno 400 ljudi v Begunjah na Gorenjskem pa se smučarska sezona komaj začenja. Morda se vam bo zdelo neverjetno, a je tako. V tovarni ELAN je delo steklo in se bo zaključilo tam nekje septembra ali oktobra, ko bodo skladišča polna nad 700 tisoč parov smuči, kolikor jih ELAN nameščava letos izdelati in prodati načudnim smučarjem, ne samo v Sloveniji, ampak širom po svetu.

Znano je, da je smučanje slovenski narodni šport. Prve okorne smuči, ki so jih sami izdelovali, so uporabljali slovenski kmetje na Blokah že konec 17. stoletja. Ti so prvi znani začetki smučanja na Slovenskem, ki jih je opisal zgodovinar Valvazor,

Tovarna ELAN v Begunjah

zato lahko upravičeno trdimo, da ima smučanje na Slovenskem večstotletno tradicijo. Smuči so seveda izdelovali pretežno rokodelci in šele med obema svetovnima vojnoma se je nekaj obrtnikov začelo ukvarjati z izdelovanjem smuči, saj so slovenske zasnežene poljane vabile takratne pogumne smučarje, Planica pod Poncami je pridobivala svetovni sloves po svoji veliki Bloudkovi skakalnici in vrstila so se prva smučarska tekmovanja.

A zahteve in potrebe so se po zadnji vojni močno povečale. Deset pogumnih mož, med katerimi je bil priznani slovenski smuški skakalec Rudi Finžgar, je pravilno in daljnovidno ocenilo, da ima smučanje velike perspektive, in ustanovilo zadrugo športnih potrebščin ELAN.

Početki tovarne ELAN segajo pravzaprav že v leto 1944, ko so omenjeni pogumni možje dali pobudo za ureditev partizanske

smučarske delavnice v Cerknem. Delavnica je v zadnjem letu vojne izdelala 800 parov smuči za partizanske borce, taistih deset pa je takoj po vojni nadaljevalo delo v Begunjah.

Od tedaj je tovarna ELAN rastla in se razvijala do današnjih razsežnosti, predvsem zaradi pravilne usmeritve in načrtovanja njenega vodstva. Postala je velika in moderna tovarna športnega orodja, ena največjih na svetu. Od tedanjih deset delavcev se je število uslužbencev močno pomnožilo in danes zaposluje tovarna ELAN okrog 900 delovnih ljudi, ki se pretežno ukvarjajo s proizvodnjo smuči, športnega orodja, motornih in jadralnih čolnov, zadnje čase pa še jadralnih letal.

Pomembnih za tovarno ELAN je bilo zadnjih dvajset let, ko je prišlo do velike mo-

dernizacije obratov. Vodstvo tovarne ima že sedaj pripravljene načrte za razvoj podjetja do leta 2000. V tem času se je tovarna ELAN močno uveljavila ne samo doma, ampak predvsem v tujini. Podružnico ima v Kočevju, svojo tovarno je že pred leti postavila na Švedskem v kraju Haparanda, pred letom dni pa je odprla nov obrat na Brnci na avstrijskem Koroškem, proti kateremu so se brezuspešno zaganjali nazadnjaški nemški krogi. Elanovim ljudem je zamisel uspela in ob otvoritvi tovarne in trgovine na Brnci so tja povabili Ingemarja Stenmarka, ki je mnogo pripomogel k uveljavitvi Elanovih smuči v svetu, da je navdušeni koroški mladini, ki je od blizu hotela spoznati prijaznega svetovnega smučarskega prvaka, delil podpise.

Glavna dejavnost ELANA je proizvodnja smuči, ki je med vodilnimi na svetu, ne samo po količini, ampak tudi po kakovosti. To so na svetovnih prvenstvih v alpskem smučanju dokazali priznani smučarji, kot so Stenmark, Križaj, Strel, Kuralt, Magušar in drugi. Najpomembnejši uspehi Elanovih smuči so trije osvojeni svetovni pokali v letih 1975-78, dve zlati kolajni na svetovnem prvenstvu leta 1978, kolajne z olimpijskih iger, evropski pokali in druga priznanja. Izbor Elanovih smuči je zelo raznolik, za vse potrebe, od najmlajših smučarjev do zahtevenejših in tekmovalcev. Poleg tega so na voljo tudi tekaške smuči in smuči za smuške polete.

Vseh teh dosežkov pa ne bi bilo, če ne bi za kakovost proizvodov skrbel posebni inštitut, ki so ga v okviru tovarne ustavili leta 1962. Inštitut je povezan z drugimi podobnimi inštituti po svetu in stalno sledi tehnološkemu napredku v raziskavah materialov. Tako je poglobil reševanje neštetih vprašanj pri izdelavi smuči. Delo Elanovega inštituta je pripomoglo, da so danes Elanove veleslalomske smuči najboljše in najpopolnejše na svetu.

Od svoje proizvodnje izvaža tovarna ELAN kar 80 odstotkov smuči v tujino, naj-

več v zahodne evropske države in velik del v Ameriko.

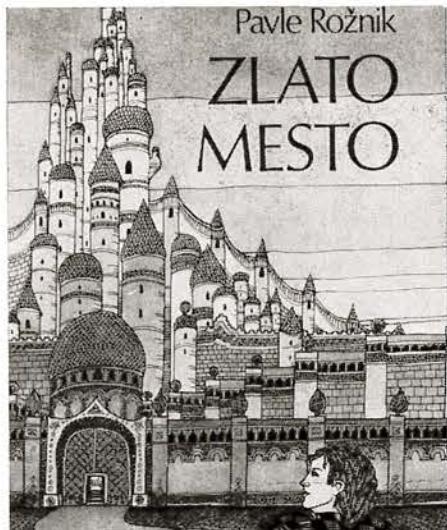
Kot smo spočetka omenili, tovarna ELAN ne proizvaja samo smuči. Od leta 1950 izdeluje tudi čolne iz plastičnih mas. Tudi na tem področju je proizvodnja raznolika: kajaki, dvojci, četverci in zadnja leta čolni z izvenkrmskimi motorji do 80 konjskih sil, turistične, družinske in tekmovalne jadrnice do osem metrov in še vrsto drugih čolnov. Zadnje čase je tovarna ELAN usmerila svojo dejavnost celo v proizvodnjo jadrnih letal iz plastičnega materiala.

Marij Čuk

Pravljice in koristno delo

A ni res, da smo na dobre stare pravljice že skorajda pozabili? Se vam ne zdi? Bo že držalo, da pravljico o Rdeči kapici ali Sneguljčici prav vsi poznamo, vendar sta bili ti dve pravljici napisani pred dav-

nim časom. Sedaj pa se pisatelji čedalje manj vračajo v pravi pravljični svet. Vse poredkeje srečujemo prince in kraljične, dobre vite in hudobne čarovnike, zlate ptice in ognjene zmaje. Letečega konja sta nadomestila letalo in raketa, kočija je postala avto ali vlak, prince so zamenjali astronauti, itd. Sedanji svet je pač tak, da ne dopušča mnogo prostora domišljiji in sanjam, ker se moramo vsak dan ubadati s svojim delom. Vendar bi bilo kljub vsemu škoda, da bi šle pravljice v pozabo.

Na koncu ne smemo pozabiti še na četrto dejavnost tovarne ELAN: proizvodnjo špotnega orodja, s katero se ukvarja prav od svojega nastanka. Upoštevala je vse mednarodne norme in predpise, tako da s svojimi izdelki sega v svetovni vrh. Tovarna ELAN se je specializirala za opremo telovadnic, rekreacijskih središč in otroških igrišč z vsem potrebnim orodjem, ki ga zahteva moderna telovadba. Njeni proizvodi so tako kakovostni, da si je ELAN zagotovil dobavo vsega športnega orodja za osme Mediteranske igre, ki bodo avgusta v Splitu.

Zato vam tu svetujem, da se napotite v Tržaško knjigarno in tam povprašate za knjigo pravljic **ZLATO MESTO** pisatelja **Pavleta Rožnika**. Spet se boste srečali s čudovitim pravljičnim svetom, brhkimi kraljičnami, hudobnimi čarovniki in plemenitimi princi.

In že ko ste v knjigarni, se pozanimajte

tudi za knjigo **PUNČKE IZ CUNJ**. To delo svetujem predvsem deklicam, in sicer tistim, ki si rade kar same nekaj sešijejo. V knjigi so namreč vzorci in nasveti, kako iz koščkov blaga sestaviti svojim igrackam oblekce. Dobile boste tudi navodila, kako napraviti pravo punčko iz zavrnjenih in neuporabljenih cunj. Pa veliko zabave pri delu!

Dušan Jelinčič

Prvi spomladanski izlet

planinskega društva, v dveh skupinah podali peš po panoramski poti proti Križu.

Na pol poti je žal začelo deževati, zato so se otroci, po prihodu v Križ, podali v Ljudski dom, kjer so dobili topel čaj in nato uprizorili razne dvoranske igre. Dež je medtem nekoliko pojental, zato so vodnici odločili, da izpeljejo celotni program izleta in se podali na vrh Sv. Primoža.

Tu so se otroci naskakali, naigrali in se sprstili, nakar so se složno spustili spet v Križ, od tam pa po strmih stopnicah do kriške železniške postaje. Vlak je kmalu pripeljal in nekaj časa za tem so bili navdušeni mladi izletniki že v objemu svojih zadovoljnih staršev.

Še izjava sprevodnika na vlaku: »Se nikdar nisem na tem vlaku videl tako številno in tako disciplinirano skupino otrok!« Res laskava pohvala.

Lojze Abram

PLANICA '79

Planica, zibelka smuškega skakalnega športa v prelepi dolini Tamar pod Poncami, je bila pred dnevi gostiteljica petega svetovnega prvenstva v smuških poletih. V Planico so bile uprte oči vsega zimsko-športnega sveta, velike množice televizijskih gledalcev in zlasti stalnih obiskovalcev in velikih ljubiteljev Planice.

Nam Slovencem pomeni Planica mnogo več, kot samo kraj velikega športnega objekta. Pomeni nam simbol skakalnega športa, ki se je začel razvijati pred 45 leti prav tu, na strmih pobočjih Ponc. Bilo je leta 1934, ko je inženir Stanko Bloudek uresničil svojo daljnosežno vizijo in dogradil prvo planičko skakalnico, prvo velikanico na svetu. Od tedaj se je število skakalnic v Planici množilo in vzporedno je rasla slava Planice. Mednarodna smučarska zveza sicer ni bila naklonjena Planici. Šele leta 1968 je na Bledu podpisala zgodovinski protokol, na podlagi katerega so Planico končno sprejeli med svetovne velikanke, ker pač ni bilo mogoče zasenčiti njene slave.

Za peto svetovno prvenstvo v smuških poletih so se organizatorji potrudili in poskrbeli, da je bila 180 metrska velika skakalnica, ali bolje letalnica, vzorno pripravljena. Na zahtevo Mednarodne smučarske zveze so celo popravili njen naklon, da omogoča sedaj skakalnica varne polete preko 180 metrov.

Klub vsemu se pričakovanja niso uresničila. Vsi so pričakovali nov svetovni rekord in mogoče bi bil tudi padel, če ne bi vreme pošteno nagajalo. Pogumni tekmovalci pa so vendorle pripravili nekaj presenečenj.

Vzhodni Nemec Alex Zitzman je poletel 179 metrov daleč in za tri metre prekoračil svetovni rekord, vendar je imel smolo in se ni obdržal na smučeh. Zaradi padca seveda mu rekorda niso priznali. Vzhodni Nemec Klaus Ostwald pa je s skokom 176 metrov izenačil svetovni rekord Avstrijca Tonija Innauerja, ki ga je ta dosegel leta 1976 v Oberstdorfu. Med slovenskimi skakalci se je najbolj izkazal Ivo Zupan. Postavil je nov jugoslovanski rekord z daljavo 171 metrov,

ki je za tri metre daljša od prejšnjega jugoslovanskega rekorda skakalca Bogdana Norčiča. Naslov svetovnega prvaka na prireditvi v Planici je osvojil Avstrijec Armin Kogler, ki je skočil 169 metrov daleč.

Sportna prireditev v Planici je torej vendarle prinesla nekaj novega, čeprav mednarodna žirija ni in ni dopuščala, da bi bile izkorisčene vse možnosti, ki jih pogumnim skakalcem na smučeh daje res lepo pripravljena planička velikanka.

Ivan Furlanič - Mario Šusteršič

GIBANJE V NARAVI

Zimski meseci so mimo, posijalo je prvo pomladansko sonce in čas je, da zapustimo pregreta stanovanja in se razgibamo v naravi, na svežem zraku, kar nam samo koristi.

Starši še vedno največkrat misijo, da se bodo otroci po naravnih zakonih, ki silijo otroka, da se giblje, kar sami telesno pravilno razvili. Prepričani so, da je treba otroku dati le dovolj hrane, ker se itak giblje preveč. Žal ni tako. Otroški zdravniki in ortopedi vedo povedati, da imajo mnogi šolarji dandanes slabo držo in razne motnje v gibanju. Večinoma niso to hujše prirojene napake. Skoraj v vseh primerih lahko trdimo, da otroci že od prvih let niso imeli možnosti, da bi si pridobili vsestransko gibalno izobrazbo. Zato je treba skrbeti, da bodo naši otroci osvojili temeljne gibalne navade in spremnosti, ki so primerne za njihovo starostno dobo. Pomanjkanje gibanja

pri mlademu človeku lahko kvarno vpliva na ves nadaljni razvoj.

Najbolj zdravo utrjevanje mladega telesa je vsakodnevno gibanje. Izkoristiti morate zato čim daljše bivanje na svežem zraku, zlasti sedaj, ko je pomlad tu. Seveda morate biti za različne vremenske prilike primereno oblečeni in obuti. Zelo važno pa je, da se boste znali na prostem zaposliti, zato prostor ne sme biti vedno isti. Čeprav se okolina našega mesta iz leta v leto krči, je izbira kraja v prosti naravi še vedno pestra in raznolika. Vedno velja pravilo, da je narava najboljša telovadnica. Če hočete biti telesno utrjeni in zdravi, lahko ob določenih prilikah izkoristite za gibanje igrišče blizu stanovanja, v vrtcu ali v šoli. Spet drugič vas lahko privabijo travniki, gozd in gmajna, predvsem ko greste na nadeljski izlet, ali ob vsaki drugi priložnosti, ko se znajdete v prosti naravi, na svežem zraku in pod toplim pomladanskim soncem.

Stana Vinšek

Ilustr.: Jasna Merkù

V ozarah se nekaj premakne.
Zdaj zopet — a zemlja to ni!
Ne, droben to divji je zajček,
ki sredi ogona leži.

Kaj iščeš tu, dolgouhati?
Zakaj nepovabljen si gost?
Bolj varno je zate na trati,
najboljše pa skrije te gozd.

Na polju zoranem ni trave,
rdeči korenček še spi,
ne najdeš še zeljnate glave,
ničesar, kar tebi diši.

No, ti pa res pravi si zajček!
Zbežiš, kot bi planil kragulj!
A s sončnim le žarkom nad tebe
priplaval je pisan metulj...

DRAGI »GALEB«!

Lepo te pozdravljamo vsi učenci drugega razreda osnovne šole »M. Gregorič« pri Sv. Ani.

Zelo radi beremo dogodivščine ovčarja Šara. Težko čakamo, da prispeš na šolo. Veseli smo, ko zvemo, da se Šaru ni zgodilo nič hudega. Pri pouku smo tudi narisali njegove dogodivščine. Risba nam je

»Šaro in petelin«

Učenci 2. r. OŠ »Marica Gregorič-Stepančič« - SV. ANA

obenem služila za raziskavo o ovci. Od ovčarskih psov nam je najljubši Šaro, čeprav je poklal toliko petelinov. Lepo te pozdravljamo!

Igor, Klavdija, Kristina, Barbara, Tatjana in Aljoša

Hvala za prijazno pisemce, ob Šarovi pogodivščinah pa še naprej prijetno branje in veliko zabave!

MOJ DOMAČI KRAJ

Živim v Trstu. Del mesta leži na ravnini, drugi del pa se razprostira po hribčkih na vzhodu. Z zahodne strani ga obdaja morje. V mestu je mnogo trgovin in veliko prometa. Tukaj so tudi bolnišnice, velika univerza, knjižnice, gledališča in mnogo šol. V mestu živi veliko ljudi, poleg Italijanov tudi Slovenci in Hrvati. V tržaško pristanišče pripljuje mnogo ladij, nekatere so zelo velike. Nekoč sem obiskala eno takšnih velikih ladij in si jo ogledala.

Maša Bandelj
2. r. OŠ »Oton Župančič«
SV. IVAN

Učenci 4. razreda OŠ »Dragotin Kette« so nam tokrat pisali o svojih bratih in bratcih: nagajivih in porednih, včasih seveda tudi pridnih... Pa še kdaj kaj o sebi?

MOJ NAGAJIVI BRAT

Moj brat se imenuje Marko in ima eno leto in pol. Ko gre z nono v prodajalno, jo zmeraj prosi: »Nona, pštutek ali pa siček!«

Tudi ko nono je malico, ga zmeraj prosi za malo sirčka. Ugaja mu tudi salama in mortadela. Ko mama kuha jabolka, kriči: »Abolka kuhana!« Najraje ima rožasto rjuhco, ki ji pravi »uhca« In jo hoče zmeraj, ko se odpravlja spat.

Mama dela, zato v jutranjih urah pazi nanj nona. Ko zagleda nono, na ves glas vpije: »Petga, petga«, kar pomeni — pusti ga. Svojega bratca imam zelo rad, čeprav mi večkrat nagaja.

Igor Ursich
4. r. OŠ »D. Kette«
SV. FRANČIŠEK

MOJ BRAT

Moj brat se imenuje Edvin. Je mlajši od mene in hodi v drugi razred. Kmalu bo star sedem let. Je bolj majhne postave. Radbere, toda računi mu delajo preglavice. Rad se igra z avtomobilčki in s kartami. Mama ima raje njega, ker je »ta mali«, oče pa mene, ker sem večji in tudi pametnejši.

Danes je Edvin zgubil prvi zob. Pravim mu »škrba-brba«.

Miš mu je prinesla denar. Bil je zelo zadovoljen. Verjame, da je res miš prinesla denar.

David Starc
4. r. OŠ »D. Kette«
SV. FRANČIŠEK

MOJI BRATJE

Jaz imam pet bratov in sester. Štirje hodijo z mano v šolo, najmlajši pa je doma. Moj brat Tonino je včasih poreden. Dostikrat je vzel očetu denar, ga raztrgal in ga vrgev proč. Amedeo ima rad mucke in vervice. Zelo rad se igra z avtomobilčki. Tudi Emilia ima rada mucke, igra pa se s punčkami. Ko je bila stara pet let, je padla po stopnicah. Malo si je poškodovala roko in nogo. Amedeo pa je nekoc prevrnil umivanik. Njemu zelo ugaja sladkor. Brž ko ga zgleda na mizi, vzame žlico in ga liže. Tonino, Amedeo in Sonja se radi igrajo sami. Največjemu bratu je ime Federico. Rad ima ptičke, najraje pa se igra z žogo.

Katjuša Tauer
4. r. OŠ »D. Kette«
SV. FRANČIŠEK

Moj brat se je rodil 6. novembra 1970. Ime mu je Pavel in meni se zdi, da je to najlepše ime. Je močan, ima svetle lase in plave oči. Videti je strog in resen. Če se loti nekega dela, ga tudi dokonča. Ni mu pa všeč klepetati. Ko se jaz pogovarjam s svojimi prijatelji, se moj brat dolgočasi, kmalu pa se loti kakšnega opravila. Rad igra nogomet, košarko in odbojko, pa tudi riše rad. Ko se igrava med sabo, me vedno premaga. Učiti se — to pa mojemu bratu ni všeč. Pavel ni preveč prijazen, ko se ujezi, začne jokati in me tepstvi. Moj brat je »ljubček« mojega očeta. Morda zato, ker vedno skupaj igrata karte. Sicer pa je moj brat dobrega srca; če je kdo v težavah, mu rad pomaga. Midva sva velika prijatelja in se imava zelo rada.

Lučano Lippolis
4. r. OŠ »D. Kette«
SV. FRANČIŠEK

Moj brat Lučano hodi v prvi razred. Pravil, da ne hodi rad v šolo. Morda zato, ker je še majhen. Najraje ima mamo, čeprav ga natepe, kadar nagaja. Ko je tiho, je treba takoj pogledati k njemu, ker gotovo katero »kuha«. Ko imam jaz rojstni dan, ga hoče imeti tudi on. Mojemu bratu ugaja vino. Ko pa ga pokuša, se vedno strese, ker je kislo. Najraje se igra z avtomobilčki, rad pa tudi tepe. Če ga vidi mama, mu jih da. Zato me pa tepe, ko sva v dijaškem domu. Kadar pa me hočejo tepesti tudi drugi, me on brani, ker me ima rad — in jaz njega tudi.

Klavdija Stabelj
4. r. OŠ »D. Kette«
SV. FRANČIŠEK

PAVEL LIPPOLIS

Likovni tečaj OŠ SV. JAKOB

Vsak en stavek — za skupen sestavek!
so sklenili učenci 1. razreda OŠ »Dragotin Kette«. In vsi znajo zares lepo pisati!

POMLAD PRIHAJA

Valentina Fakin: Zima odhaja.
Romina Zobec: Zunaj je toplo, primerno za sprehode.

Solidea Savi: Po travnikih raste nova travica.

Tonček Tauer: Sonce prijetno sije na gozdicah.

Milan Klinc: Dnevi so daljši.
Lučano Stabelj: V dolini pri Kontovelu sem našel vijolice.

Jožef Milone: Spomladanske cvetke so že pokukale. Zvončkov je mnogo.

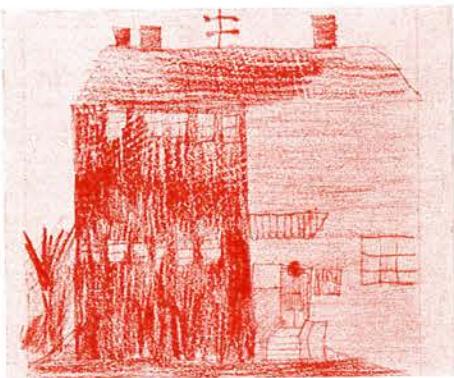
Danilo Pahor: Na vejah brstijo popki.

Štefan Legiša: Kmalu se bodo vrnile lastovičke.

PEVSKIE VAJE POD RUPO

Za Prešernovo proslavo nas je gospa Vesna naučila dve pesmici. Ti pesmici smo se naučili v koči pod Rupo. K petju hodimo že drugo leto. Letos nas je triindvajset. Vaje imamo ob torkih in petkih. Vsakdo od nas igra na eno izmed teh glasbil: ksilofon, flauta, harmonij, trikotnik. Jaz igram harmonij in pesmica, ki jo najraje igram, je Barkarola.

Roberta Škarab
3. r. OŠ »Alojz Gradnik«
REPENTABOR

JANA GRUDEN
3. r. OŠ »V. Šček« - NABREŽINA

ZVONČKI IN TROBENTICE

Danes zjutraj sta Patrizia in Elizabeta pri-nesli v razred zvončke in trobentice. Učiteljica jih je postavila v dve vazici z vodo.

Pozimi zvončki in trobentice spijo pod snegom. Ko posije sonce, se cvetice prebudijo in pokukajo iz zemlje. Pravimo, da oznanjajo pomlad. Zvončki so beli in z glavico kimajo navzdol. Trobentice pa so rumene z oranžno čašico. Ti dve cvetici nimata vonja, meni pa sta zelo všeč. V soboto sem jih tudi jaz nabirala in sedaj krasijo kuhinjsko omaro.

Katja Mineo
2. r. OŠ »Oton Župančič«
SV. IVAN

Zvončki rastejo iz čebulice, trobentice pa iz korenin. Trobentice rastejo v šopkih, zvončki pa posamezno. Listi zvončka so suličasti, pri trobentici pa so listi zobčasti in nagubani. Trobentica ima pet cvetnih listov, zvonček pa tri bele cvetne liste.

Lara Vessel
2. r. OŠ »Oton Župančič«
SV. IVAN

Ob opisu pa je Lara trobentico in zvonček še narisala.

O zvončkih in trobenticah nam je pisala tudi Maša Bandelj.

Prav s tolikšno natančnostjo jih je opisala kot junci sošolki.

»Trobentice se tako imenujejo, ker nanje lahko zatrobimo«, pravi Maša, kar je vedno čisto res!

Roberta pa je o pomladu napisala kar pesmico:

POMLADANSKI DNEVI

Pomladansko sonce sije, prve rožice cvete in metuljčki se lovijo čez trate in polje. Ptički žvrgolički se na drevju vesele, pletejo si gnezda in prva jajčeca so že.

Roberta Škabar
3. r. OŠ »Alojz Gradnik«
REPENTABOR

MORNARJI je naslov pesmice, ki jo je napisala Veronika Martelanc iz 4. razr. OŠ »France Bevk« na Opčinah. Takole pravi:

Lepi fantički, pridni možički, po morju plujejo. Ob majhni ladjiči pa dve mavriči barvata nebo.

Ime mi je Damijana. Zelo rada berem revijo Galeb. Posebno pa mi ugaja rubrika, v katero pišejo šolarji. Tudi jaz sem v šoli napisala spis. Pošiljam vam ga in vas prosim, če bi ga objavili. Lepo se vam zahvaljujem in vas pozdravljam.

Damijana, hvala za pisemce, ki si ga prisala k svojemu prispevku. V uredništvu smo veseli vsakega vašega dopisa, dragi šolarji — soustvarjalci revije Galeb. Tako prisrčno napisanih spisov, kot je tokrat Damjanin, pa smo še posebno veseli in jih radi objavimo.

KESALA SEM SE, KER NISEM UBOGALA

Nekega dne, ko je sijalo toplo sonce, sem rekla mamici, da se grem igrat na dvorišče. Bila sem na dvorišču, ko sem opazila strica. Pomislila sem, da bi šla z njim na sprehod. Mami pa o tem nisem nič povedala. S stricem sva šla nabirat cvetice in opazovala sva, kako se prebuja narava. Stric me je peljal tudi k teti v Rupo. Tetu mi je pokazala teličke, kravo in prašička. Ponudila mi je piškote in bombone. Da se ne bi dogločasila, mi je stric predlagal, naj bi šla obiskat sestrično Katarino. Takrat se nisem niti spomnila na mamico, ki je bila ves čas v skrbeh. Pri sestrični sva se igrali, se skrivali in se pogovarjali. Tudi Katarina mi je ponudila bombone. Zelo sem bila vesela. Katarina me je vprašala tudi nekaj

o mojo mami. Takrat sem tudi sama pomisnila nanjo. Tako sem telefonirala domov. Mama se je oglasila z objokanim glasom. Povedala sem ji, kje sem bila ves čas. Mama mi je rekla, kako zelo je bila v skrbeh in da je že hotela obvestiti policijo. Ko sem slišala mamo, kako žalostno in zaskrbljeno je govorila, sem se zelo kesala. Mama me ni nič kaznovala, zato sem se pa kaznovala kar sama: en teden ne bom gledala televizije. Spoznala sem, koliko ljubezni imajo mamice za svoje otroke. Obljubila sem si, da se to, kar sem naredila, ne bo nikoli več pripetilo.

Damijana Devetak
4. r. OŠ SOVODNJE OB SOČI

POMLAD

Dolgočasna zima nas je zapustila. Končno je prispela sončna in cvetoča pomlad. Vse se prebuja. Tudi sonce vzhaja vedno bolj zgodaj. Živali se prebujujo iz dolgega zimskega spanja. Krt je začel spet zidati kupčke zemlje. Ptički veselo pojego in si iščejo žuželke. Videti je lastovice, kako delajo gnezda za svoje mladiče. Drevesa brstijo in odpirajo se prvi popki. Kmalu bodo zacvetela, nato bodo obrodila sadeže. Pod grmovjem so iz zemlje pokukali snežno beli zvončki. Ti imajo tri male in tri velike bele cvetne lističe. Z glavico kimajo navzdol, v zemlji pa imajo majhno čebulico. Tudi dišeča vijolice so že zacvetete. Pod kraškim zidom, porašlim z bršljanom, rastejo še druge pomladanske cvetnice, kot so rumene trobentice; mačice na vrbi pa so že skoraj vse potrgane. Ljudje hodijo na

pomladanske sprehode, ustavlajo se in se med sabo pomenkujejo. Na sprehodu so tudi otročički. Skrbne mamice jih peljejo z vozički. V parkih je vse živo. Potok je začel spet žuboreti, po njem pa plavajo race. Zame je najlepši letni čas pomlad, ko se vse predrami in zacveti.

Barbara Jakominič
5. r. OŠ SESLJAN

Barbara, pomladno prebujenje si zares lepo opisala. Predvsem pa znaš skrbno opazovati.

MOJ ŠAH

Za darilo sem dobil magnetni šah. To je nekaj posebenega. Vse figure so kot pripljene na šahovnico. Šah sem pokazal mojim bratrancem, ki so pravi šahisti. Jaz pa še ne znam dobro igrati šah. Tudi moj očka ne zna. Skupaj se bova naučila in jaz ga bom matiral. Zame je šah najlepša igra in rad bi postal pravi šahist.

Pripis: Sem naročen na revijo Galeb. Rad jo preberem, saj zvem veliko novega. Vesel bom, če boste objavili moj spis o šahu. Lep pozdrav.

Aleš Nanut
2. r. OŠ ŠTANDREŽ PRI GORICI

Kot vidiš, smo objavili kar oboje: pisemce in spis o šahu. Če boš pa vztrajen in boš pridno šahiral, pa bomo lahko kdaj tudi v Galebu objavili, da si velik šahist!

Bliža se dan nagradnega žrebanja. Sicer ne morem vam še točno povedati, kdaj bo, vendar lahko pričakujete, da boste nagrade dobili v drugi polovici aprila. Kdaj bo žrebanje, bom še pravočasno sporočil.

Čas je torej, da vam končno povem, koliko je nagrad in kakšne so. Bodite veseli! Nagrad je 55 in boste z njimi prav gotovo zadovoljni, saj so vse lepe in koristne. Prva nagrada je seveda lepo kolo, druga nagrada je par smuči »Elan«, tretja: lepa športna zapestna ura »Darwil«; četrta: elektronski računalnik, peta: radijski tranzistor in potem še sesalnik za avtomobil, športni rekviziti, škatla kock »Lego«, torba za športne rekvizite, svetilka za nočno omarico, otroški dežni plašč, otroški plašč, otroški športni plašč, obleka za deklico, usnjen ovitek za knjige, tempera barvice »Pelikan«, škalica šestil, štiri slovenske mladinske knjige, pet najljonskih dežnih plaščev za otroke, vodne

barvice, škala voščenk »Pongo«, nalinvo pero, tri plošče z mladinskim pravljicami, žepna svetilka, štiri kozmetične konfekcije, osem nalinivih peres, osem škatel kemičnih bervic in stojalo za glasbene kasete.

Nagrade so prispevali Založništvo tržaškega tiska v Trstu, tovarna smuči »Elan« v Begunjah, trgovina s fotoaparati »Seboflex« v Trstu, trgovina z radijskimi aparati »Radio Ancona« v Trstu, trgovina za avtomobilske dele »Auto Sport« v Trstu, športna trgovina Legovini v Trstu, trgovina za avtomobilske dele »Auto Jolly« v Trstu, trgovina s športnimi artikli »Start« na Opčinah, trgovina z radijskimi aparati Aldo Colja na Kontovelu, trgovina »Ameriški magazin« v Trstu, Tržaška knjigarna v Trstu, papirnica Ulgheri - Pavat na Opčinah in trgovina kozmetike »Aline« v Trstu.

Povedati pa moram, da še vedno pogremšam nekaj nad 150 dopisnic. Temeljito pobrskajte po predalih, na dnu šolske torbe ali v kakšni knjigi in dopisnico takoj odpošljite, sicer bo prepozno. Vsem želim mnogo sreče, in da bi bili med srečnimi dobitniki bogatih nagrad, ki vam jih je letos pripravil GALEB.

Kmalu bo zapadel rok natečaja za nove platnice GALEBA. Doslej sem dobil že nekaj osnutkov, vendar pričakujem, da jih bo

ste še poslali, da bo izbira večja in bolj pestra. Opozarjam vas, da morate osnutke pošiljati v velikih kuvertah. Dobil sem že dva taka osnutka, ki sta bila upognjena in spravljeni v pisemsko ovojnico. Pozna se jima, da sta bila upognjena, in tudi temperatura barva se je izluščila.

Kaj pa z osnutki za značko Športne šole? Dobil sem jih kar precej, vendar sem pričakoval, da jih boste poslali še več. To še lahko storite do konca marca.

Na drugi strani GALEBA objavljam še dva natečaja. Prvi natečaj razpisuje Tržaška knjigarna v Trstu za osnutek voščilnice, ki jo bo potem prodajala za novoletne praznike. Nagrade so bogate in prepričan sem, da se boste potrudili in poslali mnogo osnutkov.

26. maja bo v Kulturnem domu v Trstu svečana proslava 25. obletnice GALEBA. Tedaj bom pripravil tudi razstavo vaših risb. Pričakujem, da boste pridno sodelovali in poslali mnogo izdelkov. Pozorno si prečitajte razpis natečaja in ne zamudite priložnosti. Čas imate do konca aprila.

Na osnovni šoli v Zgoniku so bili tako navdušeni nad Galebovimi majicami, da so se jih kar oblekli. Člani fotografkskega krož-

ka na šoli so potem naredili skupinsko sliko in me povabili med vesele šolarje. Sliko so mi potem poslali in zelo rad jo objavim. Dragi zgoniški šolarji, lepo se vam zahvaljujem za pozornost in upam, da boste zadovoljni, da vas bodo tudi drugi videči, kako vam Galebove majice pristojajo.

Med pismi z reštvami ugank sem dobil tudi dve, ki nista bili podpisani. Žal mi je,

vendar ne morem uganiti, čigave so rešitve. V prihodnje ne pozabite napisati svojega imena, priimka in šole, sicer zamenjate priložnost, da bi bili izzrebani. Knjižne nagrade so letos res lepe.

In še voščilo vsem vam, vašim staršem, učiteljem in vsem sodelavcem, da bi preživeli vesele in prijetne velikonočne praznike.

UREDNIK

MAGIČNI KVADRAT

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

Vodoravno in navpično: 1. dan v tednu, 2. starorimsko ime Ljubljane, 3. kar prevaža tovornjak, 4. edinica, 5. utežna enota za drago kamenje.

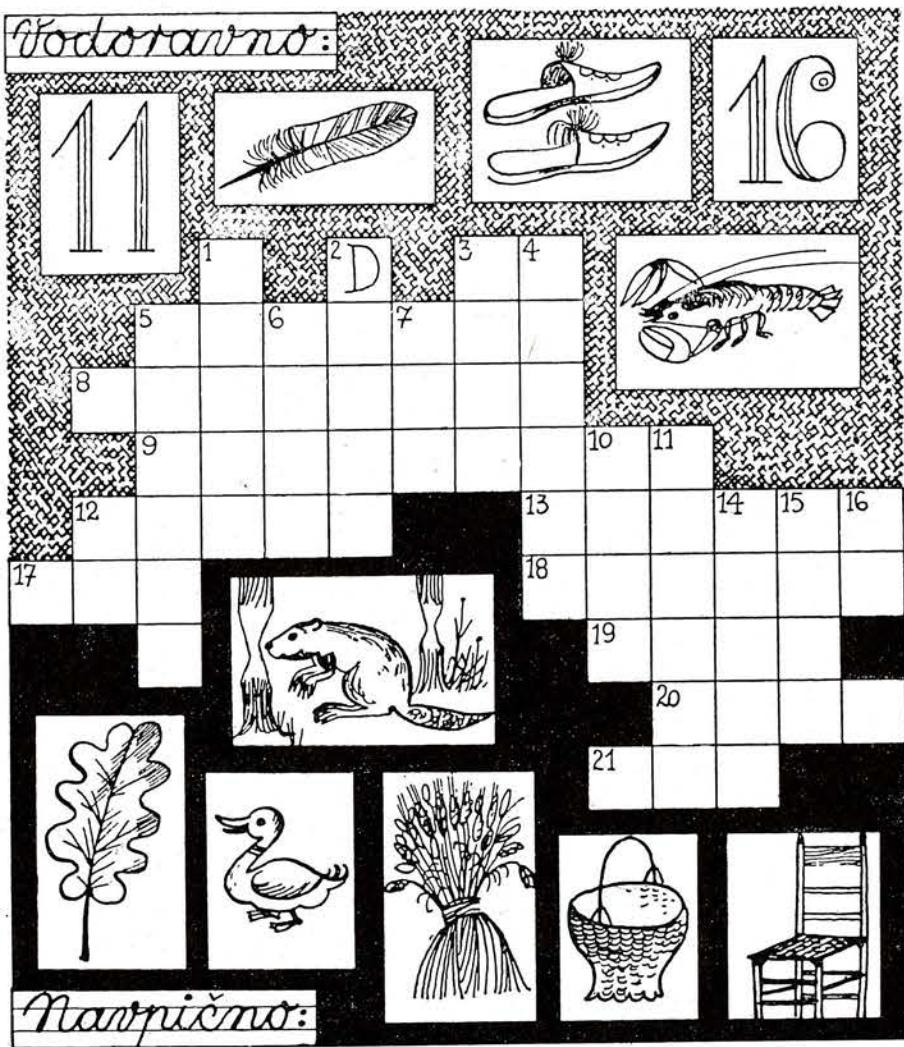
PREMIKALNICA

U	D	R	T	I	N	A	...
P	R	O	S	L	A	V	...
T	A	M	B	U	R	I	C
K	A	N	A	D	Č	A	N

Besede premikaj vodoravno tako, da boš dobil v treh zaporednih navpičnih vrstah imena treh delov človeškega telesa.

KOMBINIRANA KRIŽANKA

Nekatere besede so prikazane likovno, za ostale pa so opisi naslednji:

Vodoravno: 5. biciklist, 8. dolgonoga žuželka, ki ponekod v velikih rojih povzroča ogromno škodo, 12. dopisnica, razglednica, vstopnica, zemljevid, 17. iglasto drevo, 20. mladič domače živali.

Navpično: 2. grška črka, ustje reke, 4. krajni kos kruha, podoba lune, 7. bližnji sorodnik, 11. stenska obloga, opna, 12. kadar, 14. lepši izraz za graben, 16. krajši izraz za tebe.

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

SESTAVLJENKA

Ostriži papirnate trakove, sestavi risbo in jo lepo pobarvaj!

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst

REŠITVE UGANK IZ PETE ŠTEVILKE

KOMBINIRANA KRIŽANKA — Vodoravno: 2. tri, 4. otrok, 6. roka, 7. goba, 8. lev, 9. oven, 11. bajta, 12. borba, 13. kanu, 14. os. Navpično: 1. pika, 2. trobenta, 3. rokav, 5. trolejbus, 9. oboja, 10. varno, 12. BK.

SLIKOVNA KRIŽANKA — Vodoravno: 2. lok, 3. pet, 5. veverica, 7. oko. Navpično: 1. kotel, 2. lev, 3. pes, 4. rak, 6. cof.

SLIKOVNA UGANKA — Dvojice besed so: sova, splav; kitara, štiri; zajec, jajce. Tri enake črke vsake dvojice dajo besedo: Avstrijec.

REŠITVE SO POSLALI: Kristina Salvi, Emanuela Sacchi, 5. r. OŠ MAČKOLJE. Nada Carli, Karen Marzolo, Mirjam Gregori, Mauro Benci, 4. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. Andrej Cunja, David Pupulin, 1. r. SŠ »F. Erjavec« - ROJAN. Marina Sancin, 5. r. OŠ »I. Trinko-Zamejski« - RICMANJE. Edvin Gruden, 4. r. OŠ »V. Šček« - NABREŽINA. Ivana Brezelj, Peter Ažman, Nadja Piščanc, Rado Jagodic, Igor Civardi, 2. in 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN. Giuseppe Italiano, Erika Fornazarič, Elena Ferluga, 1.a in 2.b r. SŠ »S. Ciril in Metode« - SV. IVAN. Ljuba Legiša, Alenka Legiša, 2. in 4. r. OŠ SV. JAKOB. Nives Lakičić, Monika Ferletič, 5. r. OŠ »P. Voranc« - DOBERDOB. Marta Rebula, 5. r. OŠ »S. Gruden« - ŠEMPOLAJ. Klavdij Ferfoglia, Riccardo Primožič, Sabina Grahek, Marko Čubrilo, Damijan Klanjšček, Damijana Cescutti, 5. r. OŠ UL VENETO - GORICA. Marvida Čuk, 4. r. OŠ »O. Župančič« - SV. IVAN. Elena Kalc, Barbara Cipollino, Dean Milkovič, Katja Milkovič, 3. in 5. r. OŠ »K. Destovnik-Kajuh« - GROPADA. Dario Bernardis, Patricija Čaudek, Čincija Cotič, Walter Peteani, Svetlana Primožič, Elizabeta Venuto, 5. r. OŠ SOVODNJE OB SOČI. Romana Colarich, Erik Švab, Maja Cherti, 3. r. OŠ ŽAVLJE. Romina Zobec, Valentina Fakin, Igor Uršič, 1. in 4. r. OŠ »D. Kette« - UL. SV. FRANČIŠKA. Nataša Stopar, Jasmina Grgič, Lara Gregori, Dunja Grgič, Anita Froglia, Aleks Pečar, Andrej Mesar, Barbara Renčelj, 2. in 3. r. OŠ »P. Trubar« - BAZOVICA. Marino Buzzinelli, Silvan Komic, 3. in 4. r. OŠ ŠTEVERJAN. Marina Gherlani, 4. r. OŠ MAVHINJE. Nadja Budin, Aleksander Umek, Tamara Frančeškin, Peter Janežič, Dario Bisiacchi, Laura Valentino, Loredana Umek, Lara Budin, Nadja Gherlani, Mitja Grilanc, Roberto Kocman, Boris Štoka, Tanja Pirc, Peter Škerk, Katja Pirc, Livija Delbello, Alenka Kralj, Walter Auber, Ervin Doglia, Elizabeta Živic, Jurij Žagar, Štefan Kralj, Marko Riolino, 4. in 5. r. OŠ ZGONIK.

NAGRADE DOBIJO: Jasmina Grgič, 2. r. OŠ »P. Trubar« - BAZOVICA. Edvin Gruden, 4. r. OŠ »V. Šček« - NABREŽINA. Andrej Cunja, 1. r. SŠ »F. Erjavec« - ROJAN. Damijan Klanjšček, 5. r. OŠ UL VENETO - GORICA. Elena Kalc, 5. r. OŠ »K. Destovnik-Kajuh« - GROPADA.